Незалежне Українське видання із столиці Канади

ТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

березень 2007, ч. 22 ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

ІЩЕ РАЗ ПРО ШЕВЧЕНКА

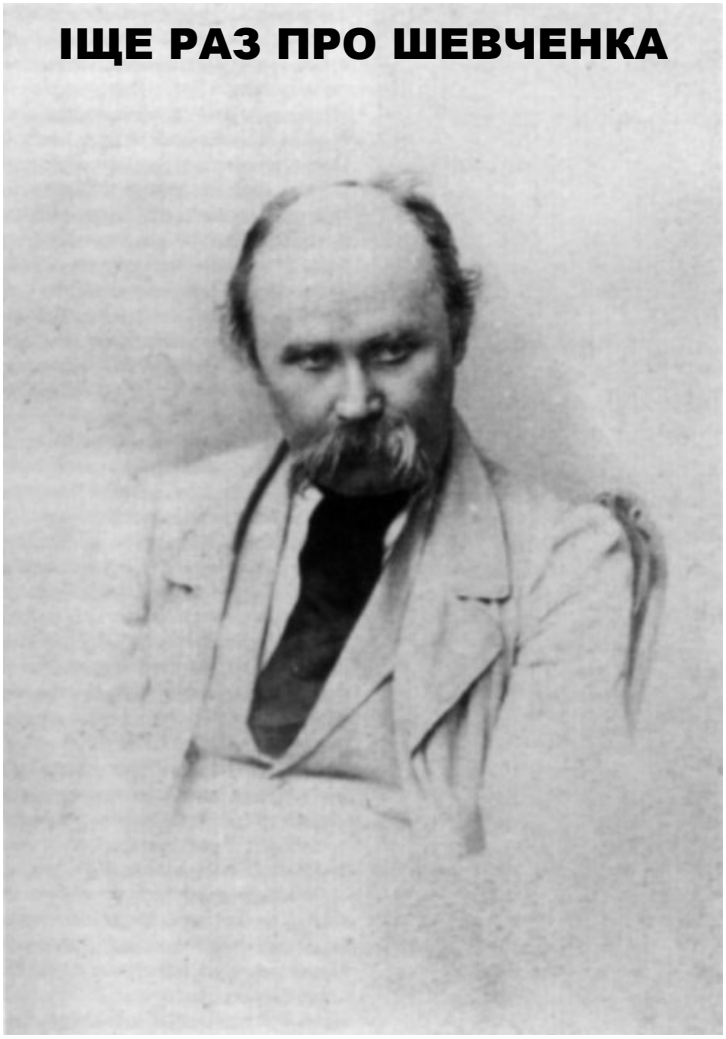

Розмова з мистецтвознавцем та культурологом, професором Дмитром Горбачовим не передбачала у зв'язку з постаттю Тараса Шевченка «датського» ракурсу. Хоча і діалог майже збігся з днями пам'яті поета, і сам Дмитро Омелянович - давній дослідник життєтворчості Тараса Григоровича. Запитань майже не було - вони в цьому випадку зайві. «Ви мене зупиняйте, бо я сорок років вивчаю Шевченка і сорок років можу про нього розповідати - без кінця…» Власне, «зупиняти» мистецтвознавця не дуже й хотілося: в інтерв'ю пан Горбачов розмірковував про футуристичні передбачення у творчості поета; про його непрості стосунки з народниками; про формування в російськомовному середовищі; а також про сьогоднішнє, часто примітивне, трактування творчості Шевченка…

«Модерністи XX століття шанували Шевченка як свого попередника»

- Я для себе Шевченка «відкрив» випадково. У школі прочитав неуважно, як то завжди буває. Нам завчено сказали, що він «любив-народ-ненавидів-панів». А для нашого покоління це вже було не актуально: любив - і на здоров'ячко…

Потім, коли я почав працювати в музеї, мені замовили статтю до ювілею Шевчека для журналу «Життя і праця» на тему «Шевченко - художник» (на той час я вже і лекції на цю тему читав, і екскурсії водив). Ну, думаю, давай-но я прочитаю «Кобзаря», а що як знайду там якісь цікаві «зачіпки» для своєї статті. І ось тоді - а мені вже було двадцять три чи, може, й більше років - я вперше - по-справжньому! - почав читати Шевченка. На той час я дуже захоплювався авангардистською літературою XX століття. І ось я читаю й відкриваю для себе те, на що ніколи не звертав уваги. І помічаю, як багато у Шевченка спільного з Бурлюком, з Маяковським, Паблом Нерудою. І ні в кого з поетів XIX століття, крім, можливо, Бодлера та Рембо, я не бачив таких ознак, що випереджають свій час,- тільки у Шевченка. Я вражений. А потім з'ясувалося, що так само свого часу, коли уважно прочитали Шевченка, були вражені російські й українські футуристи.

- Чим, наприклад?

- Фонетикою у його поезії. У нього в багатьох творах магія звуків іноді важливіша за зміст. Саме так вважали і футуристи. У деяких творах Шевченко вдається до дадаїзму (це вживання в поезії канцеляризмів, цитування документів). Цей прийом згодом застосовували саме футуристи - в XIX столітті цим майже ніхто не займався. А Шевченко у своїх творах цитує: в «Єретику» папську буллу, у вірші «Холодний Яр» - науковий трактат історика А.Скальковського, з яким він не погоджується. Той пише: «Гайдамаки не воины - Разбойники, воры. Пятно в нашей истории...» Шевченко у відповідь скипає: «Брешеш, людоморе! За святую правду-волю Розбойник не стане (...)» Жорстокості тоді, звичайно, не бракувало, але для Шевченка це була насамперед ідейна боротьба. Таке цитування - безперечно, модерністичний прийом. Футуристи – Хлібніков, Маяковський, Бурлюк, Кручоних і Гнідов - дуже шанували Шевченка як свого попередника, єдиного з усіх слов'янських поетів. Із західних своїми попередниками вони вважали Бодлера, Рембо. Вони казали - нас не стимулюють ні Достоєвський, ні Пушкін. (Пам'ятаєте їхній лозунг - «Сбросим Пушкина с парохода современности!»? Не тому, що не визнавали, а тому, що не резонувало.) Гнідов написав колись у відповідь на рядок Шевченка «І гич не до речі»: «Коли за гич будин цікавче Тарас Шерченко будяче скавче». Нісенітниця, але яка фонетика!

- Ваші дослідження опубліковані?

- Я написав розлогу статтю «Авангард і Шевченко» для Шевченківської енциклопедії. Півроку над нею працював - для мене це була справжня насолода. Але, на жаль, стаття не ввійшла до енциклопедії - як я згодом дізнався, шевченкознавці–укладачі енциклопедії були нею невдоволені.

Одна пані сказала: я, мовляв, сорок років займаюся Шевченком і такого не допущу. А чому комусь іншому, хто теж, до речі, сорок років «займається Шевченком», не дати висловитися? Адже різні погляди - це цікаво. *(прод. всередині)*

продовження з першої ст.

- Чому, на вашу думку, Україна на 16-му році незалежності майже не змінила свого ставлення до постаті Шевченка?

- Мабуть, не доросли. Деякі шевченкознавці кажуть: ми боїмося виводити Шевченка на тло світової культури, а що як там він потьмяніє? Так воно справді буває, коли місцевого рівня генії стають менш помітними у світовому масштабі. Це коли наша улюблена дворова команда раптом поїхала на чемпіонат світу. Але Шевченко легко витримує таке «випробування світовим масштабом» - і як поет, і як прозаїк. Навіть більше: світове тло для нього вигідне, бо на ньому Шевченко стає особливо виразним - як поет, як майстер так званої інвективи, тобто оскарження і плачів. Тут він іде від Біблії, від Псалмів Давидових, і тут із ним ніхто не може зрівнятися. І в цьому дуже виразно проявляється його пророчий дар.

«Порівнював себе з Діогеном і Робінзоном, бо сам опинився поза соціумом»

- У «Шевченковому міфі України» Оксана Забужко активно розвінчує міф про «доморощеність» генія Шевченка.

- Шевченко був блискуче освіченою і феноменально ерудованою людиною. Імператорська Академія мистецтв, Імпера-торсь-ка бібліотека (тепер Салтикова-Щедріна) - яка вже тут «доморощеність»!..

У повісті «Художник», яку він писав - зауважте! - на засланні, де не мав доступу до енциклопедій Шевченко згадує - з подробицями і з точним глибоким аналізом творчості - десятки оєвропейських художників!

Шевченкове село тепер..

Крім того, він подає безліч цікавих фактів, що свідчить про глибокі і грунтовні знання з різних галузей. Наприклад, про Астрахань він написав: «перевалочный хлебный пункт, волжский Новый Орлеан». Читаючи в Гарвардському університеті лекцію про Шевченка, я запитав у присутнього там зібрання інтелектуалів, що таке Новий Орлеан у XIX столітті. Ніхто не згадав, що це був хлібний перевалочний пункт. А в Росії тоді про це взагалі мало хто знав. Я також запитав у Гарварді, чи знає хтось, звідкіля, з якого краю у римський Колізей привозили пісок? Ніхто не знає. А Шевченко знав - він писав у «Неофітах» про лідійський пісок. А «чи діждемося Вашингтона з новим і праведним законом?» Для того, щоб це написати, треба було добре знати світову історію. Явища української і російської реальності він трактував у світовому контексті. Про Сєньку Разіна написав - «волзький барон». Як історик я розумію, яка це блискуча і точна класифікація!

Шевченко, до речі, був витонченим поціновувачем опери. Він писав, що любить навіть той момент, коли оркестр настроює інструменти перед виставою, бо це йому нагадує море. У музикантів це називається «дурдом», а ось він любив слухати навіть ці дисонанси.

Для Шевченка культура, поряд із релігією, була психологічним порятунком. Він вважав, що тільки естетичне начало, тільки культура може стати вирятуванням для людини. Тому, до речі, Шевченко не сприйняв народників, які тоді саме набували популярності. Народники вважали, що естетика вигадана аристократами, а народу - не до «красивостей». Хоча практика свідчить про протилежне - у селянському мистецтві така приголомшлива естетична система, що розуміння законів гармонії слід починати саме з неї. Коли я вперше зайшов у селянську хату, то збагнув: за зовнішньою простотою стоять велика система і велика традиція - все доцільно, все естетично: там лава, там - покуть, стіл… Я не розумів цього, але відчував. Те, що тепер вважається сільським несмаком, насправді в село привнесене містом, де несмаку набагато більше.

Отож народники вважали, що, мовляв, треба переживати за народ, а не «споживати» прекрасне. Шевченко ж, навпаки, вважав, що для людини, яка в біді, таке ставлення згубне, бо тільки сприйняття прекрасного може врівноважити психіку.

Коли він перебував на засланні, то рятувався релігією і культурою: «Блукав собі, молився Богу …. І згадував літа лихії, Погані, давні літа, Тойді повісили Христа, Й тепер не втік би син Марії!» У тяжкі хвилини подумки звертався туди, де немає місця рефлексіям і депресії.

У Шевченка є унікальна серія малюнків під дуже вдалою назвою - «Сюїта самотності» - із зображеннями самітників Діогена, Робінзона Крузо та інших. І, обмірковуючи їхнє становище, він порівнює себе з ними, бо теж опинився поза соціумом. Але ж ті вижили! І навіть мали від самітності певні переваги: могли читати досхочу й віддаватися процесові споглядання світу.

«Народники зробили з Шевченка «плаксивого стариганя»

- А образ Шевченка - похмурого пророка - вперше був нав'язаний народниками?

- Народники, за висловом українських футуристів, які Шевченка дуже поважали, зробили з нього, людини блискуче освіченої й іронічної, «плаксивого стариганя». А він не був ані плаксивим, ані стариганем, оскільки, по-перше, це не плаксивість - це плачі, рівня пророка Єремії, а по-друге, він був митцем далеко не тільки трагічного світосприйняття, бо як кобзар мусив уміти і засмутити, і розвеселити, що й робив бездоганно! По житті був блискуче дотепним, миттєво реагував у ситуаціях, коли можна було зіронізувати. Наприклад, під час заслання трапився такий показовий випадок: дружина котрогось із офіцерів, кокетуючи з Шевченком, сказала до нього: «Тарас Григорьевич, в вас трудно было бы влюбиться!..» На що Шевченко одразу зімпровізував: «Дунул ветер посильней -

...і колись

полюбился ей Авдей, дунет ветер еще раз - и полюбится Тарас!» - натякаючи на легковажність і непостійність як почуттів, так і жіночої природи. В експедиції він відростив бороду, бо там не було умов для регулярного гоління. Хтось йому сказав, що він став схожий на старообрядця. І Шевченко почав підігрувати цьому образу - поводився відповідно, говорив як старообрядець, адже блискуче знав старослов'янську. Усі сміялися. В його поезії, в його щоденнику (який він, до речі, назвав не «дневник» по-російськи, і не «діаріуш» українською, а «журнал» - на французький манер) дуже багато іронії.

Одного разу, коли Шевченко після заслання приїхав до Петербурга, його запросила на гостину княгиня Толстая, яка опікувалася Тарасом Григоровичем. І ось Тарас Григорович описує, як прийшов туди з Семеном Гулаком-Артемовським, «и во время обеда произносились либеральные речи в честь моего невольного долготерпения. Я был польщен тем, как обо мне говорили. Семен [Гулак-Артемовский] заметил, что все аристократы, собравшиеся за столом, были худы, зелены, тощи,

кроме несчастного изгнанника, то есть меня». Який уже тут «плаксивий старигань»! Блискуче іронічна, витончена людина.

- Оце стереотипне сприйняття Шевченка як співця, котрий «любив народ і ненавидів панів», що широко побутує ще й сьогодні, - дуже однобоке. Шевченко, до речі, мав слугу і, до певної міри, сам був паном: адже, коли йому присвоїли звання академіка гравюри, він автоматично ставав дворянином,

Хата Шевченка

просто формальностей оформити не встигли - Шевченко пішов із життя. До речі, він сам писав: «Якщо по правді вам сказать, то дуже вже мені й самому набридли тії мужики, та паничі, та покритки, - хотілося б зогнать оскому на коронованих главах…» Звичайно, він має на увазі своїх персонажів, але йдеться про те, наскільки широко сам поет сприймає реальність, не зациклюючись навіть на речах, які у його світогляді посідають важливе місце.

- У цих рядках відчувається самоіронія...

Маєток Енгельгарта

- Так, бо він не хоче ані внутрішньо, ані зовнішньо зливатися з образом ідейного борця за народ. Йому тісно в будь-яких рамках. Пригадую, як щиро здивувалися шевче-кознавці, коли я процитував їм цей уривок. Реакція була дуже категорична: «Не може бути!», адже Шевченко - народолюбець, цей штамп і досі непохитний.

- Але ж хіба шевченкознавці не бачили раніше цього тексту?

- А цей текст, за Фрейдом, витісняється свідомістю, яка відмовляється сприймати парадоксальність поета. Сьогодні він каже: «Чорніші чорної землі блукають люди…», а завтра - «І світ Божий як Великдень. І люди як люди…» Як для будь-якої творчої людини, для Шевченка світ мінливий, до того ж він був психологом рівня Достоєвського.

Ми самі компрометуємо Шевченка тим, що так примітивно його трактуємо.

Одного разу чув інтерв'ю по телебаченні однієї пані-шевченкознавця. Молодий журналіст її запитав: «Чи можете ви сказати щось нове про Шевченка?» - маючи на увазі якесь нове прочитання життя та творчості. На це пані відповіла: «Так. Шевченко любив Україну». Свіжо, нічого сказати!..

Шевченко Україну не просто любив - він її глибоко знав і багато вивчав, зокрема як етнограф і мистецтвознавець.

До речі, Шевченко, чи не єдиний у XIX столітті, писав про архітектуру як про щось живе. Одного разу він написав про зразок допетрівської російської архітектури (він як слов'янофіл любив саме допетрівську епоху), а саме про п'ятибанну церкву, - що церковні бані «підносяться вгору і славлять Творця». В іншому місці пише про церкву в Переяславі, збудовану Мазепою (вона, до речі, й досі там стоїть): «Полувизантийщина, полурококо». А церква ця саме у переддень рококо і будувалася. Цей стиль на той час ще остаточно не сформувався і в архітектурі церкви ледве вгадувався. Шевченко ж це не тільки бачить, а й формулює. Ось за що його треба славити. Його, звичайно, славлять, але...

- …якось не так…

- Знаєте, мій онук, коли ще був зовсім малим, повсюди бачив пам'ятники Шевченку і зробив для себе висновок, що будь-який пам'ятник - це пам'ятник Шевченкові. Бачимо пам'ятник Хмельницькому, запитую його: «Хто це?» - «Шевченко». Бачимо пам'ятник Леніну. «Хто це?» - «Шевченко». На вулиці Лесі Українки стоїть її пам'ятник. Запитую: «А це хто?» - «Шевченко». Кажу: «Та як же може бути Шевченко, коли це жінка!..»

«Інтелектуально він формувався у російськомовному культурному середовищі»

- Якби образ Шевченка не «стерилізували» для цілих поколінь, то не виливалося б тепер на його голову стільки бруду.

- Безумовно. А потім пишуть, мовляв, що це у Шевченка за патології: мати душить дитину, батько ґвалтує дочку чи вбиває синів? Може, у нього у самого патологія? Для того, щоб глибоко розуміти поета, треба брати до уваги тодішній культурний контекст. У літературознавстві є таке поняття, як категорії романтичної культури. Романтики жахнулися, коли побачили, на що здатна людина. Раніше ж про людину говорили - «человек добр». І Шевченко пише: «Де ж ті люде, де ж ті добрі, Що серце збиралось З ними жити, їх любити? Пропали, пропали!» Гітлер спалив у печах шість мільйонів, Сталін упродовж кількох місяців тільки самих українців замордував кілька мільйонів. Це ж у голову не вкладається! Романтична культура описувала крайні випадки людського звиродніння, подекуди штучно гіперболізуючи. Але найсильніше це саме у Шевченка:

Стоїть кутя на покуті,
А в запічку діти.
Наплодила, наводила,
Та нема де діти:
Чи то потопити?
Чи то подушити?
Чи жидові на кров продать,
А гроші пропити?

- Для того, щоб цей біль уповні передати, романтики його абсолютизують.

- Саме так. І особливо рельєфно це звучить на тлі запевнень, що «человек добр». Можливо, цих жахіть у XIX столітті й не було аж так багато, але їх свідомо посилюють. Коли прийшли татаро-монголи, літописець написав - «мільйон народу прийшло», хоча насправді прийшло чотири тисячі, які просто все спопелили.

- Шевченко ж був значною мірою російськомовним?

- Так - і в побуті, і в творчості, зокрема прозовій. Та й не дивно, адже інтелектуально він *(продовження на наступній стр.)*

"Оттавський Вісник"
Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.
Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу
Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:
Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак
Телефон: (613) 843-8206, **e-mail:** svit200@hotmail.com
Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9
веб-сторінка: http://ov.ottawa-litopys.org

(продовження з попередньої стор.) формувався у російськомовному культурному середовищі Петербурга. Втім, це жодною мірою не применшує його значення як українського генія. Для України Шевченко - спасіння. Ніколи українець не забуде своєї мови, якщо читатиме «Кобзар», бо це кладезь ідей і неймовірної сили виплеск сутнісних для українця переживань, що - найголовніше. А яка проза у Шевченка!.. Але в нас нею нехтують, бо російськомовна - «невдобно якось». А росіяни, своєю чергою, кажуть: ну, це ж ваше - ми не втручаємося. В результаті Шевченко - «безхозний».

- А чіткої межі між росіянами та українцями Шевченко не проводив?

- Ні. Ми все-таки належали до однієї імперії. Та й ментально росіяни для українців не були чужими. Вони «інакші, але свої». Потрапляючи до Москви, українець не почувався іноземцем, хоча всі, і Шевченко в тому числі, чудово розуміли, що «Україна - не Росія». Коли Шевченко захоплено пише про Лермонтова, якого він обожнював, то каже: «Наш поет!». Ми робимо велику помилку, «не помічаючи» його російськомовних прозових творів, бо тим самим збіднюємо не лише нашу, а й світову культуру. Зрештою, якщо дотримуватися цієї дивної логіки, то Шевченка треба вважати українсько-російсько-казахським художником, адже він перший почав професійно зображати казахські пейзажі, і робив це бездоганно. У нього є акварелі європейського рівня. Є роботи, які надовго випередили свій час. «Шевченкознавством у нас, на жаль, займаються представники так званого підлабузницького мистецтвознавства»

Могила родичів Шевченка у рідному селі

- В суспільному сприйнятті Шевченко-художник значно «програє» Шевченкові-поету. Наскільки це, на вашу думку, справедливо? І чи можна взагалі порівнювати його цінність у цих двох іпостасях?

- Думаю, що Шевченко-поет, а також і Шевченко-прозаїк, - у цілому переважає Шевченка-художника. Але якщо виокремити з близько тисячі його художніх робіт приблизно два десятки, то це будуть шедеври європейського значення. Наприклад, таким шедевром, виконаним у стилі бідермаєр, що жодним чином не програє європейському живопису, є портрет дружини коменданта Ускової з дівчинкою Наташею. Ще одна надзвичайно сильна робота, яку тривалий час «соромилися» публікувати - «Розп'яття», де ми бачимо не просто сюжет, а зіткнення світової пітьми та світла.

Натомість є роботи не такі сильні в художньому плані. Візьмімо офорт Шевченка «Дари в Чигирині». Сидять три посли - російський, польський і турецький - у палаці Богдана Хмельницького з дарами, чекають доки він до них вийде. Коли цю роботу описують як річ високомистецьку, я не можу з цим погодитися: вона млява, але, з іншого боку, - цікава як реконструкція історичного сюжету. У цій-таки серії є офорт «Судня рада», яким Шевченко хотів протиставити привселюдний народний суд бюрократичному. На картині десь у тіні, за рогом, видніється чиновник-п'явка, що залагоджує якісь свої темні справи, бере хабаря. Але візуально це протиставлення світлого і темного не спрацьовує - замало активності. Згодом він навчився художньо підкреслювати такі смислові контрасти. Втім, до сьогодні шевченкознавством у нас, на жаль, займаються представники «підлабузницького мистецтвознавства».

- Що це означає? - Хоч би що зробив Шевченко, вони кажуть: «Геніально!». Тим самим компрометуючи Шевченка. Бо не всі його роботи однаково сильні з художнього погляду. Це, до речі, проблема всієї української культури. Скажімо, у Тичини є сорок томів, а з них лише приблизно два десятки творів роблять йому славу як поетові світового рівня. Але якщо ви прочитаєте всі сорок томів, то, найімовірніше, будете розчаровані, бо ці видатні твори просто «розчиняться» у решті.

Одного разу приїхав московський фотограф із завданням від своєї редакції, яка готувала матеріал до Шевченкового ювілею, і фотографує його ранні, не дуже сильні в художньому плані речі. Та й каже, ну що ж ви, мовляв, українці, все «геніально, геніально», ми ж знаємо геніїв - Гойю, Делакруа… А я йому відповідаю - ходімте-но трохи далі, і показую кілька Шевченкових акварелей. Одна з них - «Захід сонця на Каратау», намальована під час геологічної експедиції. Він був вражений, каже: «Це ж сильніше, ніж волошинські акварелі!» У Волошина є акварель «Захід сонця на Кара-Дагу», а в Шевченка на акварелі лише захід сонця і - камінь, як у Третій День Сотворіння Світу, коли ще немає ані тварин, ані рослин, а лише камінь...

Потім підводжу його до картини 1859 року «Натюрморт», на якій зображено жіночу статуетку зі спини, а на стіні, в невиразному інтер'єрі, з якого й не зрозуміти, де закінчується інтер'єр кімнати, а де починається відкритий простір, майже в повітрі висить годинник …без стрілок, як це через сто років повторилося в кінокартині Інгмара Бергмана «Сунична галявина». Та найголовніше - це статуетка, яка зображена як ЖИВЕ тіло! Ти вперше дивишся і впевнений, що перед тобою - жива натура, а потім приглядаєшся і бачиш, що це статуетка на постаменті. Це ж чистий сюрреалізм! А коли у світовому мистецтві з'явився сюрреалізм?

На те, що, зокрема, ця робота Шевченка - приклад сюрреалізму в середині XIX століття, першою звернула увагу Валентина Маркаде, французька мистецтвознавець, авторка книжки «Історія українського мистецтва».

Коли ж я поділився своїми міркуваннями з мистецтво-знавцями-традиціоналістами, то перша реакція була дуже ворожа: «Не притягуйте Шевченка до цього авангардизму!.. Шевченко нічого спільного з модернізмом не має!..» і т.д. Я їм кажу, що це - бачення французького мистецтвознавця… Та де там - ніхто й слухати не хотів. Те, що не вкладається в уже сформовану концепцію, просто проходить повз свідомість.

- Найвідоміші роботи Шевченка виконані у традиційних академічних жанрах.

- Так, завершені роботи переважно представляють академічні жанри. А ось у роботах ескізного характеру в нього майже всюди домінує абстрактна форма: йому важливо, як іде лінія, яка вібрація, які плями, а сюжет як такий - другорядний і часто взагалі не проглядається. А це, за словами В.Маркаде, переддень абстракціонізму. На її думку, Шевченко-художник - це український Пікассо XIX століття. У Шевченка є «Волзький пейзаж», намальований лінійно, без світлотіні, так, як у XIX столітті не малював ніхто.

В ескізі до поеми «Слєпая» фактично не видно людських постатей, а зображення перетворено на лінію й на плями, і перше враження - не від сюжету, а від самої живописної матерії. І це характерно для Шевченкового естетичного сприйняття світу - для нього на першому місці мистецька матерія. Описуючи ескіз Брюллова до «Останнього дня Помпеї», він не писав про сюжет -

мовляв, зліва направо хтось біжить, а написав: «Ловко начерченный пером, слегка попятнанный сепией». І все... А про себе в дитинстві Шевченко одного разу написав: «В реке купался кубический мальчик» (Шевченко був опецькуватим хлопчиком.) Я подумки пожартував: ось і кубізм зажеврів.

«До останнього часу заборонялося публікувати автопортрет Шевченка, на якому він оголений»

- Судячи з ваших слів, сьогодні у трактуванні творчості Шевченка з «совєтських» часів не так уже й багато змінилося?

- «Совок» живучий. У нас ще й досі багато що забороняють або сприймають викривлено. Так, скажімо, до останнього часу заборонялося публікувати автопортрет Шевченка, на якому він зобразив себе оголеного. Навіть у повному зібранні творів 1964 року, де, здавалося б, має бути все, цього портрета немає! Ось в академічному виданні Пушкіна подано його нецензурну лексику, яку він дуже полюбляв вживати, - без крапочок на місці матюків, бо це ж академічне видання, де має бути все. А тут забороняють, бо як це: пророк - і раптом голий? А річ надзвичайно гарна! Шевченко зобразив себе як мандрівного Меркурія. І не так там усе відверто прописано, як, скажімо, в Дюрера, який вважав, що все, створене Богом, гідне того, аби його малювати з повагою.

Були в мене суперечки і з фрейдистами. Одного разу ходили музеєм, а в Шевченка є роботи, на яких зображені по пояс оголені чоловіки - в експедиції. У фрейдистів очі заблищали: «Ага, зрозуміло, - нетрадиційна орієнтація». Я кажу - даруйте, та ж натурниць в експедиції не було, він і так потай малював! Йому ж цар заборонив малювати, і він просив своїх товаришів позувати, бо понад усе боявся втратити кваліфікацію художника. А ця кваліфікація вимірювалася в умінні малювати оголену натуру. Шевченко казав: «Десять лет неупражнения могут скрипача-виртуоза превратить в кабашного балалаечника». В академічний період він же малює оголених натурниць - і нічого. Одна німкеня-натурниця в нього закохалася, називала його «Чевченко», то Шевченко так і підписав рисунок, на якому вона була зображена, - «Чевченко». Дотепний був чоловік.

…Сьогодні, на мій погляд, українські дослідники не готові говорити про світовий рівень Шевченка-художника. Хотілося б, аби молоді мистецтвознавці внесли якийсь свіжий вітер в образотворче шевченкознавство. Але найближчим часом цього, напевно, не буде, і Шевченко як художник і надалі залишатиметься трохи нівельованим. Та все ж певний рух із часом відбуватиметься. Сподіваюся, нове покоління мистецтвознавців розставить усе на свої місця.

До речі, про все це починали говорити мистецтвознавці 20-х років, але ж їх усіх розстріляли…

Галина КЛЮЧКОВСЬКА

Ющенко не дозволить пускати Шевченка на металолом

Тема, яку підняв на своїх сторінках "ОВ" (*див ч. 20*) має продовження. Українська влада не залишатиме непоміченою будь-яку демонстрацію неповаги до національних святинь ані в Україні, ані поза її межами. Про це заявив президент Віктор Ющенко в Києві під час вручення національної премії імені Тараса Шевченка, повідомляє прес-служба президента.

"Як глава Української держави я категорично засуджую будь-які спроби зумисного паплюження імені Шевченка", – наголосив Ющенко. Він закликав уряд Канади провести належне розслідування факту руйнування пам'ятника Кобзареві в Торонто. Президент також висловив стурбованість систематичними акціями проти монументів, присвячених українським героям, а також проти пам'ятників жертвам війни і на місцях єврейських поховань. Йдеться зокрема про нещодавні випадки в Кривому Розі і Тернополі. "Я звертаю увагу Служби безпеки, Генеральної прокуратури України та місцевих органів влади на гостру потребу недопущення таких злочинних дій", – підкреслив Ющенко. На переконання президента, важливо на державному рівні підтримати процес спорудження пам'ятників Шевченкові у світових столицях та центрах. У цьому контексті він відзначив такі ініціативи у Празі та Мюнхені: "Присутність Шевченка у світі – це присутність України, українського духу та української ідеї".

Ющенко також закликав молодь взяти участь у Всеукраїнській програмі "Інтелект нації". За його словами, програма має на меті згуртувати найкращі інтелектуальні сили країни навколо головних завдань розвитку держави. Цього року лауреатами премії імені Шевченка стали дев'ять митців, які відзначилися в різних сферах культурного життя України. Згідно з указом президента, на 2007 рік розмір Шевченківської премії встановлений у сумі 130 тисяч гривень кожному нагородженому.

http://www.president.gov.ua/news/data/1_14156.html
http://www2.pravda.com.ua/news/2007/3/9/55492.htm

ШЕВЧЕНКО В ОТТАВІ...

Єдина для отавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній поклик віддати шану Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полагодження бюрократичної документації або будівництва, просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента нашому видатному Землякові, - не згубіть рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України у його спорудженні заслуга і наших батьків.

За інформацією, з пропозиціями та з допомогою звертатися:
"Комітет по встановленню пам'ятника Т. Шевченка в м. Оттаві"
тел. (613) 725-0006
e-маіл: orest.dubas@servicecanada.gc.ca
http://www.infoukes.com/tarasinottawa/

Бог дав, Бог узяв

У ніч із 26 проти 27 лютого, зламавши металеві ґратовані вікна, невідомі злочинці викрали з Георгіївського собору чоловічого монастиря на Козацьких Могилах церковний інвентар, зокрема ікону, яку подарував Віктор Ющенко. Як повідомили в прес-службі Української Православної Церкви Київського патріархату, ікону "Чудо великомученика Георгія о змії" Віктор Ющенко подарував монастирю 2003 р. Здобиччю зловмисників став також срібний напрестольний хрест початку XX ст. Монастир діє на території державного історико-меморіального заповідника "Поле Берестецької битви", який охороняє державна служба охорони.

CHIN Radio - 97.9 FM
Українська радіопрограма в Оттаві
П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку
А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com
Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

Диво-“Кобзар”

Унікальний проект представила днями кафедра книжкової графіки та дизайну друкованої продукції Української академії друкарства. Це “Кобзар” – видання, аналогів якого в Україні наразі не було. Максимально поєднавши поетичне Шевченкове слово з його малярськими та графічними роботами, організатори підготували потужне альбомне видання, яке має серйозну наукову основу. Самобутність книги також у тому, що спеціально під неї розробили український шрифт “Нарис”, в основу якого поклали шрифт Нарбута. Він ілюструє потребу українського слова саме в українській букві.

Однак про все по порядку. Керівником проекту та відповідальним за випуск книги став свого часу випускник Української академії друкарства, а нині керівник потужного підприємства “Поліграфіст” Олександр Палюх. Головним художником книги, автором макета й оформлення – професор цієї академії Ярослав Куць. До речі, саме він разом із сином Олегом, який навчається в цьому вищому навчальному закладі, виконали дизайн шрифту “Нарис”, що його ініціював ієромонах монастиря св. Теодора Студійського в селі Колодіївка Роман Кандрич. Передмову до “Кобзаря” та наукові примітки написав один із найпотужніших шевченкознавців України Євген Нахлік. До підготовки “Кобзаря” залучили когорту поважних людей. А тому в підсумку маємо дуже серйозне видання, яке вартує поважних відзнак. І навіть, за твердженням фахівців, готове позмагатися за Національну премію України імені Тараса

Шевченка. Цікаво, що весь тираж “Кобзаря” (собівартість примірника книги – 500 доларів США: палітурка з натуральної шкіри, ручне тиснення тощо) – а це тисяча екземплярів – замовила Київська ювелірна фабрика, яка має намір дарувати його найвищим державним особам України та vip-персонам. Щоб цей “Кобзар” могли погортати широкі кола наших співвітчизників, Українська академія друкарства підготувала його електронну версію, яку хоче подарувати провідним бібліотекам Львова та Києва.

“Ця книга – це не просто ще один “Кобзар”, що його має вдома кожен українець, – прокоментував “Газеті” завкафедри книжкової графіки Володимир Стасенко. – Це своєрідний підсумок двадцятирічної роботи школи розробки друкарських шрифтів, яка працює на нашій кафедрі й керівником якої є Ярослав Куць. В Україні ніхто не робить чогось схожого. Адже друкарський шрифт дуже складно зробити, до нього існують суворі вимоги. Ярослав Куць упорався із цим завданням – упорався на найвищому науковому рівні”.

“Для мене найважче було глянути на Шевченка по-новому і по-своєму, – розповів Ярослав Куць. – Зокрема, під час праці із Шевченковим текстом. Я застосував асиметричну двоколонкову подачу його текстів, що є своєрідним ноу-хау в цій площині. Але

мені видається, що такий підхід гармонізував тексти й ілюстративний матеріал. Інша складність була в тому, що українські шрифти дуже декоративні, дуже характерні, дуже помітні. А друкарський шрифт – це завжди мистецтво нюансу. І як оту характерність закласти в основу – це була проблема. Але ми вирішили її”. Варте уваги те, що представленням “Кобзаря” кафедра книжкової графіки та дизайну друкованої продукції Української академії друкарства розпочала святкування свого 90-річчя, яке триватиме впродовж 2007 року. Програма цих урочистостей має бути дуже насиченою. Зокрема, передбачає міжнародний пленер плакату, з’їзд випускників, декілька інших потужних видань, виставок тощо.

Ярина Коваль

Кам’яне яйце плодючості зберігається на Прикарпатті

Кам’яне яйце плодючості, якому понад 70 мільйонів років зберігається на Прикарпатті. Його знайшов етнолог Юрій Боберський, на території села Бережниця, що на Верховинщині. Як з’ясувалося, дане яйце має чудодійну силу. Принаймні, про це свідчать оповідки старожилів та наукові дослідження.

Камінь у вигляді яйця вже з першого погляду привертає до себе увагу. Його висота сягає півметра. За словами етнолога Юрія Боберського це камінь мезозойської ери, коли на землі ще жили динозаври. Науковець припускає, що камінь може бути яйцем одного із вимерлих доісторичних тварин: "Цей камінь Святий. Ще з прадавніх часів їх використовували наші предки - баби, діди - вони, скажемо, шаманили. Ще за кам'яної доби проводився обряд вимолювання в Богів плодючості. Ця легенда чи то повір'я, коли люди вірили, що чуринги, а так називали археологи форму яйця кам'яного віку, є втіленням душ".

Такий ритуал допомагав жінкам завагітніти. Втім, провести церемонію мали право лише обрані Богом люди, кажуть етнологи. Теперішні люди в силу каменя вірять мало. Адже нині - світ сучасних технологій. Щоправда, зізнаються вони, охоче скористаються силою яйця у разі потреби. Феномен кам'яного яйця наразі досліджують прикарпатські науковці.

Конфлікт між культурою і хамством

Пане Президенте України!

Пан В.Докаленко, Президент Національної телекомпанії України, очевидно ж, із благословення культурреґента України Табачника і міністра Богуцького, вирішив 9 березня, у святий для українців День пам`яті Тараса Шевченка, влаштувати «Вибірковий концерт Євробачення». Ці провокатори, що стоять поза українською культурою, не просто тицьнули пальцем у календар – вони задумали якнайдошкульніше принизити національну гідність українців. Реклама вже звучить по радіо. Отже, у традиційні Шевченківські дні весь інформаційний простір буде заповнений не Шевченком, а чимось таким, про що давно складено приказку: «Чорт ладу не питає, аби крик був».

Головним фігурантом цієї «свистопляски» має виступати вульгарна істота, яка не володіє жодною мовою, не належить до жодної культури і до жодної статі, відома в народі як Вєрка Смердючка. ВОНО, ця карикатура на українство, на думку директора творчого об`єднання музичних та розважальних програм НТКУ Олени Мозгової, вважається найімовірнішим претендентом представляти Україну на Євробаченні! І це вже підтверджують опитування. Знають, кого питати.

Цілком у дусі «культурної політики» Табачника, яку, як відомо „нельзя вести…только в интересах узкого слоя украиноязычной интеллигенции, которая просто боится конкуренции во всем". Культурна політика нинішнього уряду спрямована на приниження українства, на вульгаризацію української культури, на відвернення від неї людей, особливо молоді, на деморалізацію і моральне розтління молоді.

Пане Президенте, у Катехізисі сказано: «Поганих книжок і часописів не читати». У наш час це також означає не дивитися поганих телепередач, які розтлівають душу, особливо молоду. Закличте українську громадськість 9-10 березня повсюдно вшанувати Тараса Шевченка біля його пам`ятників, у клубах і будинках культури, у школах і вищих навчальних закладах, в установах і військових частинах, зобов`яжіть узяти в них участь голів обласних і районних адміністрацій, самі візьміть участь у покладанні квітів до пам`ятника Т.Шевченку в Києві чи в Каневі, побувайте на урочистих зборах і на концерті в Національній опері. Розпорядіться, нехай національне радіо в ці дні читає високі духом вірші Шевченка, хай транслює радіоспектаклі про нього, нехай національне телебачення показує фільми про Шевченка.

Пане Президенте, Національна рада Конгресу української інтелігенції в кінці грудня 2006 року закликала всіх представників інтелектуальної праці бойкотувати зібрання і заходи, на яких передбачається присутність Табачника. Це означає, що і Вам, інтелігентній людині, не личить з`являтися на людях поруч з особою, яка з цинічною погордою ставиться до корінного державотворчого українського народу. Підтримайте ініціативу громадськості усунути Табачника з посади прем`єр-міністра з гуманітарних питань.

Заодно я закликаю українські політичні та громадські організації, молодіжні організації у всі можливі способи захистити національну гідність українців. Національні громади неукраїнців закликаю до солідарності з корінним народом. Це конфлікт не між культурами і мовами. Це конфлікт між культурою і хамством.

Артистів Віталія Козловського, Євгенію Власову, Олену Гребенюк, Василя Бондарчука, гурти «Авіатор», «НеАнгели», «Godo» та інших учасників відбіркового концерту закликаю відмовитися від участі в ньому, якщо він не буде перенесений на інший день, і взагалі не ставати на один щабель з карикатурною Вєркою, бо ви й себе поставите поза культурою.

Василь Овсієнко, в минулому політв'язень, член Гельсінкської групи з 1978 року, лауреат премій імені Василя Стуса
16 лютого 2007 року

Сервер і Таймер – українські діти майбутнього

Протягом 2006 року в Україні були популярними близько 20 імен. За даними Мінюсту, бажання змінити своє ім'я чи прізвище виявляє щорічно близько 10-20 тис. українців. Торік під час реєстрації немовлят найпоширенішими жіночими іменами були Софія, Дарина, Дарія, Христина, Ганна, Марія, Вікторія, Катерина, Анастасія, Єлизавета та Валерія. Хлопчиків дуже часто називали Вадимами, Романами, Глібами, Владиславами, Максимами, Данилами, Денисами й Андріями. Залежно від регіону, були поширені також імена Богдан, Назар, Арсен, Тарас, Зоряна. Серед рідкісних імен найбільш уживані 2006 року – Злата, Єсенія, Сабіна, Сабріна, Ніколь, Ліана, Лія, а також Герман, Ерік, Еміль, Рувим і Ренат.

Цього року особливо популярними виявилися прізвища політиків. Жителька Івано-Франківської області змінила ім'я і прізвище на Юлію Тимошенко. "Політична ситуація в країні в році, що минає, вплинула на надання переваг українців із приводу власних імен і стимулювала окремих з них звертатися до органів реєстрації актів громадянського стану для того, щоб офіційно змінити своє ім'я і прізвище на імена українських політичних лідерів", - повідомляє Мін'юст. Зокрема, у першому півріччі в Івано-Франківській області були зафіксовані 3 випадки зміни прізвища на Ющенко і 1 - на Юлію Тимошенко. У другому півріччі 2006 року в цій же області зафіксовано випадки зміни прізвищ на Янукович. Наприклад, це прізвище взяв собі житель Івано-Франківської області, що до цього був Князевичем.

В 2006 році зафіксовано також зміну прізвища Невдаха на Вдаха, Безбожний на Божний. Українці позбувалися прізвищ Гнида, Ковбаса, Страшко, Щітка, Мордань, Рило, Кривонога, Заскока, Горб, Кобилко, Сало. При цьому замість них брали прізвища Українець, Чорнобривець, Зоря, Рута, Веселка, Квітень, Краля, Архангел. Було зафіксовано зміну прізвища Лисиця на Лисситса, а українець Гоголь перейменував себе на Булгакова. Траплялися також зміни українських прізвищ на Де Лабруа, Гес-де-Кальве, Дюраль і Кемпбелл.

Дедалі рідше українці дають дітям традиційні імена, як-от Галина, Ніна, Людмила, Лариса, Зінаїда, Валентина, Григорій, Леонід, Степан, Анатолій, Сергій і Петро. Здебільшого так називають новонароджених на честь когось із родичів. Практично зникли популярні у 1980-х роках імена Анжела та Жанна. Водночас у палітрі імен, якими українці нарікають своїх дітей, щороку з'являється все більше рідкісних, появі яких сприяють книжки та серіали. Зокрема, у Дніпропетровській області діти отримали імена Добриня, Адам, Єлісей, Максиміліан, Платон, Спартак, Ясер, Аполлінарія, Графіеліта, Джасмін, Шакіра. У Житомирській на світ з'явилися Шохруххон, Есфір, Залман-Ісраель, у Закарпатській – Ієак, Авель, Мімі, Мальвіна. В Одеській дітям дали імена Маршал, Серафим, Гамлет, Озодахон, Жуйжуй, Абдульжакіль, Русалка, а в Харківській – Кенеді, Шахід, Жюльєн-Олексій, Аврора, Марфа.

Найбільш незвичайними випадками реєстрації імен новонароджених 2006 року були Принцеза, Черешня, Цариця (у Закарпатській області), Принцеса (у Дніпропетровській області), Золушка (у Полтавській і Дніпропетровській), Атландита (на Івано-Франківщині), Мадагаскар (у Запорізькій області), Таймер (у Луганській), Сервер (у Запорізькій області), Космос (у Донецькій області) та Лимон (на Закарпатті). Цього року свої прізвища українці змінювали на Руссо, Стендаль, Сократ. У Дніпропетровській області зафіксовано зміну прізвищ на Суворова, Наварро, Мілано, у Житомирській - на Родонезького, в Івано-Франківській - на Глобу, Поплавського, Орбакайте, ще 4 чоловік взяли собі прізвище Шевченко. У Тернопільській області зареєстровано зміну прізвища на Ротару, у Криму - на Дарвіна, а в Києві громадянин зі слов'янським прізвищем схотів змінити своє прізвище на Мюллер.

"ОВ" продовжує мандрівку українською Оттавою і далі закликає своїх читачі досилати цікаві дописи та фотографії стосовно життя українців у столиці Канади.

(продовження, початок див. число 21)

На цей час припадає і створення нових інституцій, як наприклад відкриття Кредитової спілки, так і повільний занепад віджилих себе старих, як "лісорубська" церква. Повоєнна імміграція також принесла з собою свою політичну орієнтацію, групування та розрізнення, які тривають і до сих пір. Разом з тим Оттава потрапила в поле зору українсько-канадської політичної діяльності. Тут почали відбуватись часті українські марші і протести в часи "холодної війни" перед російським Посольством, прибували діаспорні делегації з вимогами і пропозиціями до канадського уряду, відбувалися мітинги перед Парламентом чи палацом ґенерал-губернатора. Щораз більше українських канадців почали працювати в уряді – тож незабаром повністю змінився соціальний стан - українців-робітників замінили українці-службовці та урядовці. Останніми роками, після того як Оттава стала лідером у царині телекомунікаційних та комп'ютерних технологій, до цієї категорії додалася велика кількість українських комп'ютерних спеціалістів, як з Канади так і з України.

Одним з відомих українців, який залишив по собі добру згадку для міста, є генерал-губернатор Роман Гнатишин, який пробув на посаді з 1990 по 1995 рік. Одна з його заслуг та популярності серед жителів Оттави – відкриття для вільного відвідування публіки резиденції Rideau Hall з чудовим парком напроти самої резиденції прем'єр-міністра (Sussex Drive), доступ до яких роками був закритий його попередниками. У парку Rideau Hall знаходиться ще одна згадка цікава для українців - по лівій стороні центральної алеї росте посаджений Президентом України каштан під час його відвідин Канади 24 жовтня 1994 року, про що повідомляє прикріплена поруч таблиця. Окрім того на території Rideau Hall, дружина тодішнього 24-го губернатора Ґерда Гнатишин заснувала Трояндовий город, де кожній нації та важливій події в Канаді присвячений окремий сорт рож. Українцям там присвячений сорт троянд Chloris, вперше виведений у Франції під час правління Наполеона.

Неподалік на перехрестю вулиць Sussex Ave. і Princess Ave. при виході з поблизького Rockcliffe парку знаходиться кусок скали, на якому прикріплені таблиці-подяки дипломатичним інституціям в Оттаві, які допомогли у відновленню цього парку новими деревами після снігової бурі 1998 року. Серед них є і пам'ятна таблиця українського Посольства в Канаді.

Наступним визначним пам'ятником, відомим оттавцям і який важко не помітити всім гостям столиці, є робота українського скульптора Леоніда Молодожанина, або як його більше знають в Канаді – Лео Мола. Це пам'ятник Джорджу Діффенбейкеру. Знаходиться він у самому серці Канади – на Parliament Hill між Західним і Центральним корпусами Парламенту. Лео Мол є творцем багатьох пам'ятників визначним людям у кількох країнах світу. Він був вибраний з поміж двадцять одного скульптора, які подали свої проекти на місце біля Парламенту. У Вінніпегу, де постійно проживає митець, в 1992 році відведена частина міського парку, яка так і називається "Сад Скульптур Лео Мола" де розміщено понад двісті його робіт. Цього року, українці в Оттаві та й цілої Канади, здобули унікальний шанс мати тут ще одну цінну роботу митця – пам'ятник Тарасу Шевченку (http://www.infoukes.com/tarasinottawa/index.htm). Лео Мол вже прикрасив своїми Кобзарями міста Буенос-Айрес, Петербург чи Вашингтон – тепер черга на столицю Канади. Місце для майбутнього пам'ятника та поетичних героїв творів Кобзаря, які вже прибули до Оттави і знаходяться тут на зберіганню, з одного боку чудово проглядається від однієї з найрухливіших вулиць в Оттаві (Baseline Rd.), знаходиться поблизу річки (що в мініатюрі символічно нагадуватиме Дніпро), є просторим на випадок зібрання більшої кількості людей, має поруч паркування для автомашин, вільне від забудови у майбутньому, так як збоку межує з міським парком, і що найголовніше, є неподалік українського собору св. Івана Хрестителя.

Сам Собор Івана Хрестителя (St. John the Baptist Shrine) розташований в одному з наймальовничіших закутків Оттави на березі ріки Рідо і є продовження започаткованої в 1914 української греко-католицької парафії. В 1918 р. тодішні парафіяни, після чотирьох років блукань по римо-католицьких костелах, переробили на церкву для власних духовних потреб будинок на перехресті вулиць Rochester і Balsam. В 1966 почали будувати нову церкву на вулиці Carling, але після побудови залу, вирішили будувати її там, де вона знаходиться тепер. Архітектор Юліан Ястрембський створив споруду під сучасний бароковий стиль козацької церкви і вона своїми золотими куполами є видимим орієнтиром на тлі столиці. Закінчена у 1987 році церква стала національним Собором в Канаді присвячена тисячоліттю християнства в Україні. В 1999-2000 рр. львівські художники на чолі з Любомиром Медведьом і Степаном Юзефовим - викладачами Академії мистецтв, розписали всередині та встановили віконні вітражі, після чого Собор увійшов до столичних каталогів як обов'язкове місце для відвідування туристів.

В західній частині міста на вулиці Byron знаходиться не менш відомий оттавцям, православний собор Успіння Пресвятої Богородиці. Особливо завдяки просторому залу, де часто від 1964 року відбуваються різні заходи, як наприклад з'їзди канадських партій, концерти, виступи. Сам собор збудований в 1979 році. *(...продовження у наступних числах)*

St John the Baptist Ukrainian Catholic Shrine
www.st-john-baptist-shrine.ca, 952 Green Valley Cres. (613) 723-1673

Assumption of the Blessed Virgin Ukrainian Orthodox Cathedral
1000 Byron Ave., 613-728-0856, E-mail: stamaryuocc@sympatico.ca

Обережно - провокують!

У січні н.р. я зустрів два рази інформацію про книжку Віктора Поліщука „Гірка правда” (Торонто-Варшава-Київ 1995) в „Українській Правді” та „УНІАН”, а можливо, що оголошували її ще в інших газетах. І коли б це видання не пропагувалося зараз (12 років після появи), то його можна було б забути, бо воно не варта того, щоб його читати – лють, злість та ненависть до українського визвольного руху – це ані не наука, ані не повчання, ані не інформація. У підзаголовку автор в дужках написав „Сповідь українця”.

Почнемо з того, що сповідається той, хто хоче покаятись і позбутися гріхів, у православних і католиків грішники йдуть до духовної особи, від якої сподіваються „відпущення гріхів”. Отже, людина зізнається у СВОЇХ гріхах, які вчинила між сповідями або за життя. Це не стосується В.Поліщука, оскільки він „сповідається” не за свої гріхи, а коли приглянутись, то він лише напів-українець, який сповідається перед поляками, про що свідчить і вся звинувачувальна література проти українського визвольного руху, яку використовував Поліщук. Отож, і вийшла не сповідь, а брехня, бо „сповідається” він не за свої „гріхи”, а за чужі, яких сам не скоїв, не був їх свідком, а лише „чув” та „читав” про ті гріхи переважно в польській та кадебівській літературі.

Щоб отримати більш ясну картину про „грішника”, то нагадаємо, що виїхав він з України як поляк на 21 році життя (1946) і прожив у Польщі до 1981 р., де працював юристом і останні роки прокурором. За чотири роки до виходу на пенсію він раптово (як прокуророві і в Польщі йому погано не поводилось!) емігрував у Канаду, де знаходить вже 56 річний працю в українському видавництві, друкується в українській пресі, яку пізніше у своїх писаннях називає націоналістичною, а все націоналістичне, пов”язане з українством, засуджує, може почуває себе і далі прокурором? З морального боку брати від людей гроші, а потім їх опльовувати – принаймні не етично.

Коли б В.Поліщук видав книжку як спогади, то йому можна було б пробачити суб”єктивні судження, але у вступі він сам заводить читача в оману, називаючи книжку як: наукову, дидактичну, популярну. Не будемо заперечувати, що Поліщук пройшов важкий життєвий шлях і лише тому, що записався поляком, йому вдалося виїхати з Казахстану, куди його вивезла „визвольна радянська влада” з рідної Волині. З того часу він почуває себе зобов”язаним перед поляками. Тут нема нічого поганого, що людина вдячна за добро, яке їй зробили, але вдячність не повинна проявлятися у злості, ненависті до того руху, якому невдалося здобути хоч би такої свободи, яку мала Польща, а рух цей був революційним, чого Поліщук не може заперечити. Якщо б В.Поліщук сам писав книжку, то це вказує на те, що він дуже багато начитався і тому себе хоче показати в ній як філософ, психолог, історик, мовознавець, політолог, літературознавець, теолог, юрист – одним словом всезнавець, який переплутав поняття науковості, дидактики, національності й націоналізму, справедливості й кари, організації і партії. Про брак наукового підходу до теми вже свідчать такі вислови як: „Десь я читав, що...” (стор. 46), або: „1981 р. доктор політичних наук, українець адвокат з Торонто, не міг сформулювати визначення „нація”...” (стор. 47), ми так і не довідаємося, який то адвокат, що був „доктором політичних наук” (справді рідкісний титул серед адвокатів!) і загадкою залишається, чи він 1982 (чи пізніше) вже міг „сформулювати”!? Ненауковим є і повний передрук статті з „Енциклопедії українознавства”, порушуючи право видавця (повна стаття на стор. 59-70). Говорячи про УПА, Поліщук не згадує „Літопис УПА”, якого зараз вже назбиралося 60 томів! Ні одним словом „науково” не досліджує праці з цієї ділянки вчених П.Потічного, Б.Осадчука та ін., які добре відомі і в Польщі, оскільки вони є поборниками добросусідських взаємин між поляками й українцями. Отож, не про науковість, а антинауковість у Поліщука може бути мова. Він добре знає польські джерела, які сповнені часто ненависті до всього українського, але ні словом не згадає українські, з яких можна було б бачити польсько-українські взаємини у передвоєнний і воєнний час. Писанина В.Поліщука продовжує традиції колишніх „фахівців” від КДБ з тою відмінністю, що він вже не вживає терміну „буржуазний український націоналізм”, але у всьому іншому вона ототожнюється з отою істерикою, нанавистю, злобою проти українського націоналізму, а через нього й до українського визвольного руху взагалі! Закрадається думка, що автором цієї писанини був не тільки Поліщук, цю думку підсилює і часте повторення у різних розділах, чого один автор не робив би.

Антидидактичною писанина В.Поліщука є тому, що вона не сприятиме і не виховуватиме взаємоповагу між поляками й українцями, а підбурює поляків вороже ставитись до українського визвольного руху взагалі, а українців обурює своїм однобічним і дуже суб”єктивним ставленням до визвольного руху, якому сьогодні й можемо завдячувати самостійність! Гадаю, що навіть в уяві собі не можна уявити, щоб хтось з ірляндців, басків чи інших народів, що століттями боролися й борються за свою національну незалежність, виступив з такою ненавистю й злобою та брехнею на рух, який тримав націю при житті, незважаючи на помилки, які траплялися на визвольному шляху. Якщо В.Поліщук вирішив сповідатися перед поляками як українець, то мав би сповідатися також як поляк (мати полька) перед українцями. Тобто, повинен би „перебрати” на себе „гріхи” польських екстремістів. Отоді він би вийшов „справжнім” українсько-польським Христом, що взяв на себе провини інших, а без цього писанина Поліщука стала продовженням КДБ (мабуть, тепер вже в підпіллю) в боротьбі з українським визвольним рухом. Витягування і пригадування появи цієї книжни в українських електронних ЗМІ , свідчать про те, що вороги українського визвольного руху не сплять, а все намагаються „підлити дьогтю” у процес становлення національної української держави.

Отож, як то кажуть - не все золото, що блищить. А щодо В.Поліщука, то можна сказати: не все правда, що пише Поліщук! Зате неправдою можна найбільше наробити галасу, а часом і лиха і роблять його вороги української держави, які й намагаються використати Поліщука зокрема тоді, коли йдеться про визнання УПА. Зі зміцненням української самостійності, зростають спроби хоч би гальмувати процес, який зупинити не можна. Тому слід тримати двері закритими перед провокаторами, яким дуже перешкоджає незалежна Україна і її визвольний рух!

Коли хтось хоче сприяти добросусідським взаєминам між двома самостійними державами Польщею й Україною, то цього можна досягти безліччю інших шляхів, які базуються на спільному майбутньому, а це такі проєкти, як нафтопровід Броди-Ґданськ або інші спільні економічні проєкти, від яких обидві країни користають. На рану, що гоїться кислоту не підливають, минуле потрібно пам”ятати задля того, щоб воно більше не повторилося! Міждержавні та міжлюдські стосунки між цими двома країнами, громадяни яких можуть домовитись без словника, зараз на добрій дорозі, але ОБЕРЕЖНО: провокатори були й будуть!

***Йосиф Сірка Торонто**, 15.2.2007 р*

CHIN Radio - 97.9 FM
Українська радіопрограма в Оттаві
П’ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку
А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com
Українська музика, інтерв’ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

March 1, 2007

Conservatives have no intention to live up to internment agreement

Today during Question Period Secretary of State for Multiculturalism Jason Kenney all but confirmed that the Conservative Government of Stephen Harper had no intention of living up to the Agreement-in-Principle (see http://nouvelles.gc.ca/cfmx/view/en/index.jsp?articleid=166199&) signed by the previous Liberal Government and the Ukrainian Canadian Community on August 24, 2005.

Exasperated by the foot-dragging of the Conservative Government to finally live up to the Agreement-in-Principle, Wrzesnewskyj attempted to hold the Conservative Minister and Government to account during today's Question Period. Following the question, the Secretary of State for Multiculturalism would not acknowledge the agreement, and then lashed out resorting to personal attacks against Wrzesnewskyj claiming there was never a budget for the Agreement-in-Principle during the previous Liberal Government.

Kenney stated that Wrzesnewskyj had made a "complete, blatant and I believe deliberate falsehood." Commenting on Secretary of State Kenney's verbal assault, Wrzesnewskyj stated:

"Secretary of State Kenney's statement in the House of Commons was shocking. The Conservatives continue to attempt to deny that the historic Agreement-in-Principle signed with the previous Liberal Government exists and now they are trying to tarnish me and accuse me of spreading a falsehood. For over fourteen months I and former Liberal MP Walt Lastewka, Liberal Secretary of State for Mulituculturalism the Hon. Raymond Chan, senior officials in Prime Minister Paul Martin's office (Karl Littler and Heather Watson), and staff from the departments of Justice and Canadian Heritage worked hard to lay the groundwork for the Agreement-in-Principle and its budget. Representatives of the Ukrainian Canadian Congress, the Ukrainian Canadian Civil Liberties Association, and the Shevchenko Foundation all participated in a conference call with senior officials of Prime Minister Paul Martin's office where final details of the $12.5 million was agreed to, including the agreement on the Shevchenko Foundation being the delivery mechanism for the funds."

The August 24, 2005 Agreement-in-Principle specifically stated that "an initial amount of $2.5 million to the Ukrainian Canadian community" was part of the three-year $25 million Acknowledgement, Commemoration, and Education (ACE) Program announced in the Liberal February 2005 Budget (see page 102 of The Budget Plan 2005 http://www.fin.gc.ca/budget05/pdf/bp2005e.pdf).

HOUSE OF COMMONS DEBATES STATEMENTS BY MEMBERS

March 1, 2007
ORAL QUESTION PERIOD
VOLUME 141, NUMBER 121, 1ST SESSION, 39TH PARLIAMENT

UKRAINIAN INTERNMENT AGREEMENT

Mr. Borys Wrzesnewskyj (Etobicoke Centre, Lib.): Mr. Speaker, on August 24, 2005, the Liberal government signed an historic agreement for $12.5 million with the Ukrainian Canadian community for the acknowledgement, commemoration and education of Canadians of the dark episode of internment operations against Ukrainian Canadians. The program was to be administered by the Shevchenko Foundation. The Conservative government outrageously cancelled the agreement and ripped it away from the Shevchenko Foundation. Will the government re-announce this Liberal initiative in its budget before Mary Haskett, the sole survivor of internment, dies?

Hon. Jason Kenney (Secretary of State (Multiculturalism and Canadian Identity), CPC): Mr. Speaker, this government did no such thing. This government will acknowledge and has acknowledged the injustice of First World War wartime internment measures. However the member should apologize to the community. He and I attended a Ukrainian event last week in Toronto where he stood up and said that the Liberals had "budgeted" $12.5 million for Ukrainian internment. That was a complete, blatant and, I believe, deliberate falsehood.

March 2, 2007
VOLUME 141, NUMBER 122, 1ST SESSION, 39TH PARLIAMENT

Mr. Borys Wrzesnewskyj (Etobicoke Centre, Lib.): Mr. Speaker, I rise on a question of privilege. Yesterday in the House, the Secretary of State for Multiculturalism used the cover of parliamentary privilege to slander my reputation by stating that I uttered, in his words and I quote: "a complete, blatant and, I believe, deliberate falsehood" after I questioned him about the Conservative cancellation of an historic $12.5 million acknowledgement, commemoration, and education agreement signed by the previous Liberal government and the Ukrainian Canadian community.

Parliamentary privilege is a right that members use to assist them in getting at the truth and should not be used as cover to slander other members. I will give the Secretary of State for multiculturalism the benefit of the doubt that he really is not aware that $12.5 million from the ACE Program which was cancelled by the Conservatives was dedicated to the issue of internment of Ukrainian Canadians. If he tables in this House page 4 of the "Sources and Uses Table" from the Department of Finance dated November 24, 2005 he will see that the funding was budgeted. I request that the member fully retract his slanderous statement so as not to further sully this House with his verbal vulgarities and to salvage his own reputation.

Hon. Jason Kenney (Secretary of State (Multiculturalism and Canadian Identity), CPC): Mr. Speaker, I am confident the Speaker will find this is not a question of privilege. Perhaps the member could have raised this as a point of order yesterday following question period. He chose not to. It is clearly not a question of privilege and it is a point of debate. In that respect I stand by my remark yesterday in this place. The member said at page 7506 of Hansard that: "...the Liberal government signed an historic agreement for $12.5 million with the Ukrainian Canadian community..."

I have that agreement in my hand and I quote from page 2 of that agreement: "The Government of Canada plans to provide an initial amount of $2.5 million to the Shevchenko Foundation." This agreement in principle does not mention $12.5 million. The budget does not mention $12.5 million. None of the three Liberal budgets in the year 2005 mentioned $12.5 million for Ukrainian redress with respect to wartime measures. Yesterday the member said that there was a $12.5 million agreement. Here is the agreement. It says $2.5 million. He was wrong by 500% and perhaps he could explain to the community why he is not telling the truth.

The Deputy Speaker: If there are no more interventions, the two members have had an interesting debate as to the facts of the case, but nevertheless the fact of the matter is that the hon. Secretary of State is recorded in Hansard as accusing the hon. member for Etobicoke Centre of a complete, blatant and deliberate falsehood, which the hon. member knows is not parliamentary language. Therefore, he may want to continue to argue about the facts with the hon. member for Etobicoke Centre, but accusing another hon. member of a deliberate falsehood is a no-go zone and I offer the hon. member an opportunity to retract.

Hon. Jason Kenney: Mr. Speaker, I retract.

The Deputy Speaker: I heard the hon. member retract the words that I asked him to retract and he has done so and the matter is closed and the hon. members can continue to argue about the facts.

Photo: Ralph Goodale and Borys Wrzesnewskyj

Speaker compels Multicultural Minister Kenney to retract statement directed against Wrzesnewskyj

March 6, Ottawa — Conservative Secretary of State for Multiculturalism, Jason Kenney, continues to deny the existence of a $12.5 million agreement reached by the previous Liberal Government and the Ukrainian Canadian community through the ACE Program. He also steadfastly avoids tabling or even discussing the Sources and Uses Table from the Department of Finance dated November 24, 2005. This document would clearly show that the previous Liberal Government had indeed budgeted for the $12.5 million agreement arrived at with representatives of the Ukrainian Canadian Congress, the Ukrainian Canadian Civil Liberties Association, and the Shevchenko Foundation. Finance Department documents from 2005 clearly show that the previous Liberal Government had budgeted a total of $55 million for the ACE Program; $25 million in the budget and an additional $30 million in the Fall 2005 Economic and Fiscal Update. In lengthy negotiations, in which Wrzesnewskyj participated, it was agreed that $12.5 million was to go to the Shevchenko Foundation (an agreement that was used as a template for that Fall's $12.5 million agreement with the Italian Canadian community):

"Unfortunately, I don't know what it will take to compel Mr. Kenney to finally table the "Sources and Uses Table" document held by the Finance Department. Because of Mr. Kenney's refusal to table the document, I have no choice but to apply for an access to information request." stated Wrzesnewskyj.

It was agreed upon by all parties that the August 24, 2005 Agreement-in-Principle which stated that "an initial amount of $2.5 million to the Ukrainian Canadian community" was only to be the first installment of a $12.5 million multi-year package. The Liberal February 2005 Budget (see page 102 of The Budget Plan 2005 http://www.fin.gc.ca/budget05/pdf/bp2005e.pdf) placed aside $25 million to fund the Acknowledgement, Commemoration, and Education (ACE) Program for three years, and the Sources and Uses Table of November 24, 2005, listed another $30 million to be added to the initial funding.

Goodale & Wrzesnewskyj call on Conservatives to live up to Liberal internment agreement

March 13 Toronto - Speaking to reporters at the Ukrainian National Federation Community Centre in Toronto, former Finance Minister Ralph Goodale and M.P. Borys Wrzesnewskyj called on the Conservative Government and Secretary of State for Multiculturalism Jason Kenney, to live up to the $12.5 million Acknowledgement, Commemoration and Education (ACE Program) agreement arrived at under the previous Liberal government with representatives of the Ukrainian Canadian community. Noting that the Conservatives have been announcing a billion dollars a day in the lead-up to the budget, Wrzesnewsky made the following statement:

"During House of Commons debates related to the Ukrainian Canadian Restitution Act (Bill C-331) Mr. Harper, then opposition leader, invoked the name of Mary Haskett née Manko in urging the Liberal government of the day to arrive at an agreement on the internment of Ukrainian Canadians. We did so and signed an historic agreement in August 2005 with the Ukrainian Canadian community. Today, I call on Prime Minister Harper to include in his 2007 Budget the $12.5 million commitment for acknowledgement, commemoration and education projects on the internment of Ukrainian Canadians, to be administered by the Shevchenko Foundation. Mr. Harper, do the right thing while Mrs. Haskett, the last survivor of the World War One internment, is still with us."

Mr. Goodale, the Finance Minister at the time of the Liberal government's $12.5 million agreement with the Ukrainian Canadian community, stated in a previous interview (Ukrainian News, 3-17 May 2006, p. 3) that:

'Successful negotiations had been undertaken, money had been set aside…$12.5 and all of that good work should not be sacrificed. (…) So, it was a decision made and a funding allocation that was firm and clear. And if the new [Conservative] government decides for some reason not to proceed beyond the initial $2.5 million then they will clearly be backtracking on commitments made by the previous government.'

On Saturday, Liberal Leader Stéphane Dion criticized the lack of any tangible action by the Harper Conservative Government to finally deliver the money committed by the former Liberal Government to commemorate the internment of Ukrainian Canadians during the First World War. Speaking to members of the Ukrainian Canadian community gathered at the Shevchenko monument on the Manitoba Legislature grounds, Mr. Dion conveyed the deep sense of disappointment and frustration felt by the Ukrainian Canadian community: "I don't understand' why the Conservatives are 'dragging their feet' on such an important issue." "Instead of searching for media lines and spin, Mr. Kenney only needs to make sure that one line is added to the 2007 Budget — $12.5 million to resolve the Ukrainian Canadian internment issue," concluded Wrzesnewskyj.

Conservative budget acknowledges 3-down football and not internment

March 19, Borys Wrzesnewskyj expressed deep disappointment and frustration over the failure of the Conservative budget to provide funding to finally address the internment issue for the Ukrainian Canadian community. Walking out of the House of Commons following the tabling of the budget, Wrzesnewskyj stated:

"I find it unpalatable to have to sit in a House of Commons with a Minister of Finance, a Minister of Canadian Heritage and a Secretary of State for Multiculturalism, who thought it more important to declare through their 'historic' budget that 3-down football is a heritage sport worthy of public support, yet this same budget was completely silent on the terrible injustices suffered by Ukrainian Canadians during the World War I internment operations."

"Adding insult to injury, we now have a post-budget deafening silence from Secretary of State for Multiculturalism Jason Kenney. This failure to act by the Conservative government of Stephen Harper, despite record surpluses, is a breaking of trust with Ukrainian Canadians. When Mr. Harper was opposition leader, committed himself to resolution of internment. I now call upon Prime Minister Harper to stop the empty rhetoric and slander from Secretary of State for Multiculturalism Jason Kenney and reinstate the $12.5 million internment settlement to be administered by the Shevchenko Foundation," concluded Wrzesnewskyj.

Stéphane Dion and Borys Wrzesnewskyj laying flowers at the plaque on the grounds of the Manitoba Legislature located on the site where internees of Winnipeg were gathered and processed prior to being sent to concentration camps.

For further information contact:
Borys Wrzesnewskyj, M.P.
(613) 947-5000 or (416) 249-7322

Утрачений банк

Немає доказів того, що скарб УНР досі існує

"ОВ" продовжує слідкувати за історією з утраченим банком (*див. попереднє число*) яку розпочала львівська "Газета" і далі йде слідами зниклого державного скарбу уряду Української Народної Республіки в екзилі. Нагадаємо, за словами тодішнього директора Державного банку УНР Костянтина Клепачівського, 1944 року з території Польщі німці вивезли скарб у невідомому напрямку. Представник Українського фонду культури в США та Канаді у Філадельфії Роман Лунь в інтерв'ю розповідав, що надіслав чимало архівних документів, знайдених у будинку у Філадельфії, де колись був розташований уряд УНР, до Інституту літератури ім. Т. Шевченка в Києві під керівництвом академіка НАН України Миколи Жулинського. Можливо, ті документи могли б унести ясність в історію зникнення Держбанку УНР. Проте М. Жулинський говорив про це неохоче.

– На ваш погляд, Державний банк уряду УНР в екзилі з території Польщі справді вивезли німці, чи історія його зникнення – міф?

– Я ні на йоту не сумніваюся: те, що зберігали в банку УНР і було в розпорядженні уряду, вивезли. Наскільки можу судити, воно потрапило на територію нинішньої Німеччини. Якою була подальша доля скарбу, сказати важко, оскільки спеціально цього питання не вивчав. Немає доказів того, що скарб УНР досі існує, немає й переконливих свідчень того, що він загинув. А щоб з'ясувати, чи він загинув, чи лежить десь схований, потрібно провести велику пошукову роботу.

Проте вважаю, що уряд України має зробити все, аби з'ясувати його подальшу долю. Те саме потрібно зробити з легендарними скарбами Полуботка. Але за все це слід узятися фахово, маючи певні повноваження від уряду нашої держави. Я переконаний: нам потрібно зробити реєстр культурних, мистецьких, історичних, державних цінностей і розпочати пошук місць їхнього перебування. Ми ж знаємо, приміром, що німці вивезли цінності з Полтавського художнього музею. Водночас про їхню долю нічого не відомо. Кажуть, ніби вони загинули. Чому ми маємо бути переконані в цьому? Може, їх зберігають у якихось штольнях? А може, в горах? Бо, як відомо, німці могли ховати вивезені з окупованих країн цінності від бомбардування.

Загалом увага до цієї теми виправдана та зрозуміла. Адже навіть уряд УНР свого часу розпочинав переговори з урядом Росії про повернення козацьких клейнодів і різних державницьких символів, знаків Запорізької Січі, частини реліквій, які належали Чорноморському війську. Я вважаю все це вкрай важливим, але до цього має бути системний підхід. Існує Державна служба контролю з переміщення цінностей через Державний кордон України при Міністерстві культури і туризму, вона саме опікується такими питаннями. Однак мені здається, що нині це все має стати на широку ногу, потужно підтриману фінансово з боку уряду. Адже чому не можемо порушити питання про те, що під час гетьманату Скоропадського зерно, яке вивозили з України до Німеччини, згідно з чинними тоді угодами, мало бути оплаченим, а німці не зробили цього? Це величезні суми, які донині значно зросли. Це складне й тонке питання, але варто порушувати його, оскільки ми є правонаступниками УНР і гетьманату Скоропадського.

– Ви бували в Німеччині під час роботи в уряді. Чи тоді порушували питання про вивезені державні скарби України та повернення їх у нашу країну?

– Так, під час візитів до Німеччини ми обговорювали ці питання. Німецька сторона заявила: якщо скажемо, де саме ті скарби, які належать українському народові, то вони готові розглядати питання про їх повернення в Україну. Але, на жаль, не маємо розгалуженої системи пошуку того, що колись належало Україні й із різних причин опинилося поза її межами. Особливо це стосується періоду Другої світової війни. Вважаю, що тут мали б працювати спеціалісти з відповідними повноваженнями та фінансовим забезпеченням. Було б добре, якби існувала спеціальна служба, яка орієнтуватиметься передусім у мистецьких творах, що належали музеям і які вивезли. Принагідно хочу наголосити: потрібно говорити не лише про скарби України, вивезені на Захід. Ми повинні ставити питання й перед Росією. У XIX ст. на території України вели активні археологічні розкопки, їх провадили здебільшого експедиції із Санкт-Петербурга, тому багато матеріалів, які знайшли, трапили до російських музеїв.

– Зважаючи на ваші слова, пошуки зниклих скарбів України впираються передусім у кошти?

– Здебільшого так. Окрім того, міжнародний досвід показує, що треба підписати низку конвенцій, зобов'язань... Ми підписували відповідні угоди з німецькою, російською сторонами. Але повторю ще раз: ця робота потребує особливої ініціативності.

– Якою є приблизна сумарна вартість цінностей, що їх утратила Україна?

– Це неможливо підрахувати. (*продовження в наступному числі)*

Розмовляла Оксана Керик

У Великобританії оприлюднили «карти КДБ»

Британська компанія Landmark оприлюднила на своєму сайті карти міст королівства, які нібито були складені в період холодної війни агентами КДБ. «Кожен радянський лідер, починаючи від Сталіна, закінчуючи Горбачовим, знав не лише де ви живете, але і як добратись до вашого дому на танку», - повідомляє сайт компанії Landmark envirocheck.co.uk.

У розпорядженні компанії виявились детальні карти 103 британських міст, складені в період з 1950 по 1990 роки. Всі об'єкти на цих картах позначені на російській мові. На багатьох значиться примітка: «Надруковано в типографії Головного управління картографії та геодезії СРСР». Як запевняють в Landmark, карти було складено для потреб радянських спецслужб та військових: у них можна знайти детальну інформацію, необхідну у випадку вторгнення чи диверсійно-розвідувальних операцій. Так зокрема на них зображено військові об'єкти, фабрики, глибина русла річок, параметри стратегічно важливих мостів, які дозволяли визначити чи витримають вони колонну бронетехніки. Частину карт було складено на основі знімків з космосу, щось замальовано агентами на місці. Є на них і смішні помилки. Так на карті Лондона з'явилась неіснуюча гілка метро, а звичайний склад на одній із карт було гучно названо танковим заводом.

Виконавчий директор компанії заявив, що цей набір карт компанія купила у американської фірми, яка у свою чергу, отримала їх з Латвії та Естонії. «Наскільки мені відомо, в 90-х роках, коли радянські війська виходили з Прибалтики, в Естонії було виявлено залізничні вагони з тисячами подібних карт. Через кілька років вони потрапили до США, а вже звідти до нас», - розказав Полін в інтерв'ю BBC. Компанія Landmark займається продажем цифрових карт, складанням екологічних висновків та наданням геодезичних послуг для забудовників та інженерів. Колишній радянський розвідник Олег Гордієвський вважає, що ці карти були складені не у КДБ. «Збирання детальної інформації було у віданні резидентури ГРУ», - вважає Гордієвський.

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

Холодна війна-2

Історики та літератори полюбляють шукати "вузлові" моменти в перебігу світових подій. Наскільки виправданими є такі пошуки – питання спірне. Можливо, за десять-двадцять років таким "вузлом" вважатимуть зиму 2007 року. Й зовсім не тому, що вона була кліматично аномальною. Найімовірніше, ця зима стане однією з точок відліку сповзання світу до нової холодної війни. Така ось призабута словесна формула.

Про те, що глобальне політичне потепління, яке почалося з розпаду СРСР, буде нетривалим, здогадувалися майже всі тверезі та незаангажовані геополітики. Суперечки вели здебільшого довкола форматів, принципів і конфігурацій майбутнього глобального протистояння. До початку міленіуму багато хто ще сподівався на розпад Росії, який давав Заходу шанс відтягнути кризу на півтора-два десятиліття. Але реальні події, як це часто бувало у світовій історії, розгорнулися за "пришвидшеним сценарієм". 11 вересня в кривавий спосіб підтвердило одне зі "стратегічних пророцтв" кінця минулого століття – головним двигуном майбутньої війни стала не ідеологія, а цивілізаційна "несумісність" різних частин людства. Змішувачі глобального коктейлю десь помилилися. Суміш почала булькати та розповсюджувати неполіткоректні запахи.

Замість того, щоб загрузнути в безкінечних етнічних конфліктах, росіяни заповзялися ліпити нову імперію (п'яту), географічно меншу за попередні, але грошовитішу. Китай та Індія збудували навдивовижу динамічні економіки, а локальні війни в Іраку й Афганістані не підтвердили безумовної самодостатності нових військових технологій. Ракети навчилися влучати у вікна та димарі. У відповідь терористи навчилися вбивати професійних вояків, обвішаних комп'ютерами, лазерами та супутниковими антенами. Ядерна зброя розповзлася світом.

Певним "моментом істини" стало успішне випробовування в Китаї протисупутникової зброї. Це сталося в січні. Точність і швидкість ракети-перехоплювача здивували спеціалістів. Стало зрозуміло: громіздкі військово-космічні системи, які обертаються земними орбітами, – просто зручні мішені для відносно дешевих "орбітальних кілерів", збудованих за так званими "навздогінними" технологіями. Цей китайський сюрприз якось доречно наклався на повідомлення, що економіка Піднебесної за валовими показниками випередила німецьку та стала третьою в світі після американської та японської.

Другий "дзвіночок" пролунав теж у січні. Росія повністю завершила формування своєї системи глобального супутникового наведення високоточної зброї, зокрема стратегічних крилатих ракет Х-555. Раніше тільки США мали таку систему (GPS). Третім сигналом змін у глобальному розподілі сили став січневий візит Владіміра Путіна до Індії. Новий військово-технічний договір між Москвою та Нью-Делі не дає підстав сумніватися, що в Євразії закінчується формування могутнього континентального блоку держав, спроможного в перспективі (через 15-20 років) кинути виклик НАТО. Якщо Захід дасть державам Шанхайського пакту ці двадцять років, глобальний світ 2027 (плюс-мінус) року може відбутися зовсім не як тріумф ліберально-демократичних цінностей і їхніх носіїв. Тому вже на початку лютого міністр оборони США виступив із заявами про зміну стратегічної доктрини найпотужнішої та найбагатшої держави планети. Стримування можливих загроз із боку Китаю та Росії тепер стає для Америки не менш актуальним завданням, аніж боротьба з Бін Ладеном і компанією.

Із чого може початися перший етап очікуваної політичної кризи? Найгарячішою точкою сьогодні є Іран. Якщо по ядерних заводах Ірану завдадуть "роззброювального удару", світ знову зміниться. Приховані "фронти" глобальних протистоянь напружаться. Давні вороги почнуть пригадувати давні образи. Старі спеціалісти "таємних воєн" вийдуть на нічні стежки

вільних полювань. Адже на тих стежках тепер пасеться багато "свіжої здобичі", неляканої вже півтора десятиліття.

Україні не вдалося використати "теплу паузу" дев'яностих. Наша країна зустрічає новий "льодовиковий період" у світовій політиці "неприкаяною". А той, хто не встиг стати на певний бік перед конфліктом, під час конфлікту перетворюється на предмет змагання. Або й гірше – на поле битви. Дискомфорт відчуваємо вже тепер. Якщо повноформатна холодна війна, не дай Боже, таки почнеться, то засоби боротьби за перетягування українського "політичного каната" зміняться на брутальніші та жорсткіші. Тим паче, що ситуація в нас практично 50:50, а "цивілізаційна несумісність" між західною та східною частинами країни очевидно глибшає.

Холодні війни, як підказує досвід, можуть тривати довше за гарячі. Вони здатні ставати епохами. Їх складно перечекати. Вони провокують на світоглядний песимізм та алкогольну відстороненість від воюючого світу. З іншого боку, війни є батьками великих кар'єр і блискучих біографій. Час ставати воїнами... Ледь не написав "воїнами світла". *Володимир Єшкілєв*

"ОВ" РЕКОМЕНДУЄ WWW

State Committee on Archives of Ukraine official web site
http://www.archives.gov.ua/Sections/Famine/Publicat/index.php
Archives and Human Rights Violations
http://www.archives.gov.ua/News/HumanRights.php
Famine in Ukraine in 1921-23, 1932-33
http://www.archives.gov.ua/News/Golod.php
The Ukrainian Martirolog, XX Century
http://www.archives.gov.ua/Sections/Martyrolog
Totalitarian Regime in Ukraine
http://www.archives.gov.ua/News/Totalytaryzm.php
Declassified Documents of the Ukrainian Archives
http://www.archives.gov.ua/Publicat/References/Rozsekr-fond.php
Archives of the Ukrainian Insurgent Army
http://www.archives.gov.ua/News/Arch-Doc.php
Samvydav archives
http://www.archives.gov.ua/News/samizdat.php etc
Online Documentary Exhibitions
http://www.archives.gov.ua/Sections/

Американським вченим заборонили писати про глобальне потепління?

Адміністрація президента США Джорджа Буша ввела жорстку цензуру для вчених урядових наукових центрів, що вивчають зміни клімату планети, пише газета The Guardian. Як заявив Союз стурбованих учених (Union of Concerned Scientists) у зверненні до Конгресу, з робіт фахівців видаляються будь-які згадки про глобальне потепління. Робиться це для того, щоб знизити громадський інтерес до цієї проблеми і захистити президентську адміністрацію від тиску, оскільки власті опираються введенню обов`язкового контролю за парниковими викидами.

За даними Союзу, ученим фактично заборонили згадувати такі поняття, як "глобальне потепління" або "зміна клімату". Близько 1600 наукових співробітників, які були опитані організацією, призналися в тому, що їх або попередили не використовувати ці визначення в своїх працях, або матеріали перед публікацією редагувалися в "потрібному ключі". Конгрес вже зацікавився цим повідомленням. Голова Комісії з нагляду за діями уряду демократ Генрі Уоксман заявив, що чиновники "неодноразово намагалися ввести в оману громадськість" щодо проблеми глобального потепління. Як пише The Independent, така політика адміністрації, яка намагається "пом`якшити" тональність виступів учених, проводиться з 2004 року.

На розламі двох цивілізацій

Найбільша історична трагедія України полягає в тому, що вона несе на собі хрест фатального розламу між двома глобальними цивілізаціями – європейською й азійською. Невдячною є історична доля перебувати на цьому геополітично-тектонічному культурному розламі – розламі, який свого часу дійшов навіть до Адріатики й наслідком якого стала трагедія вже 90-х років XX століття у Вуковарі, Сребреніці, Мостарі та Косово. Можливо, некоректно порівнювати наслідки розламу між європейською та азійською цивілізаціями на Балканах і в Україні, але некоректність ця існує лише з огляду на те, що протягом XX століття на українському розламі загинуло значно більше людей (навіть не беручи до уваги Другої світової війни), ніж на балканському. Бог уберіг Балкани від азійських колективізацій, голодоморів і тотального культурного нищення: режим Тіто фактично був раєм, порівняно з тоталітарним ординсько-совєтським нищенням українського народу.

Новітні ординці могли доволі просто вирішити в Україні свою проблему, але через незрозумілий недогляд не зробили цього. Сталін хотів після війни вивезти всіх українців з України, розпорошивши їх на теренах своєї азійської імперії, але йому сказали, що для цього забракне залізничних вагонів – і Сталін облишив цю ідею, фактично прирікши імперію на загибель. А до цього він зробив ще фатальнішу помилку, приєднавши Галичину до Великої України. Це було все одно, що приєднати потужний детонатор до національно пасивного державного тіла. Приєднати Галичину – це для Росії було значно гірше, ніж віддати Крим. Без Галичини незаплідена національною ідеєю Велика Україна стала б другою Білоруссю і в історичній перспективі розпаду СРСР Росія не мала б жодних проблем принаймні зі "славянскім єдінствам". І тепер Путін не бідкався б, що крах Совєцького Союзу – це найбільша геополітична катастрофа XX століття, а незалежність України – це поділ Росії на кшталт поділу Німеччини на Східну й Західну, і тоді було б зайвим нести російську цивілізаторську культурну місію на пострадянський простір.

Не було б у складі України ні Тернополя, ні Франківщини, і Ющенкові ніде було б проходити вишкіл національної самосвідомості (наш Президент навіть навчився в Галичині ставити наголоси по-нашому: листОпад), а таких одинаків-сподвижників української національної ідеї, як Левко Лук'яненко, відправили б туди, куди відправив своїх противників Лукашенка. Якби не галичани, не було б кому розвеселити Україну, підняти похилену червону калину, й не поїхали б сотні й сотні тисяч "бандьор" до Києва на Майдан "визволяти братів-українців з ворожих кайдан".

Росія, звичайно ж – на свою біду, проґавила українську Україну, а можна було так легко цього уникнути. Майже вісімдесят років проголошення лєнінського стереотипу, що "лише при єдності пролетарів великоруських і українських вільна Україна можлива, без такої єдності про неї не може бути й мови", не дало бажаного ефекту – того, на який сподівалася Велика Росія. Помаранчева революція була фактично тим "ударом в морду", який, до розчарування російських політтехнологів, спрацював в іншому керунку. Й Росія одержала цей удар від країни, яка, на думку Путіна, є "полностью русскоязычной, как на западе, так и на востоке".

Найбільшим надбанням помаранчевої революції, безумовно, є формування тієї частини громадянського суспільства, яка росла вже в роки незалежності, тієї чудової молоді, яка пройшла вишкіл Майдану як загальноукраїнської ідеї і яка вже ніколи не дасть нікому сісти собі на голову. Загроза кривавого насильства, підкидання вибухівки, адміністративне залякування щодо молоді дало виховний ефект, цілком протилежний тому, на який розраховувала колишня влада. Така молодь уже має безцінний досвід боротьби за подальше утвердження української державності та засад демократії. І це суспільне напрацювання дає велику надію на майбутнє.

Наші вороги добре це затямили: "За эти годы выросло целое студенческое поколение, воспитанное на псевдоистории, на извращённой концепции прежде всего военных времён. Бегство от коммунизма закончилося в логове этнического национализма. А ведь поступившие учиться в киевские и западноукраинские университеты в 1999-м ребята закончили магистратуру как раз в год выборов".

Незважаючи на постсовєцький уклад суспільного життя в Україні протягом усього періоду незалежності, ідеї свободи, демократії та національної гідності впевнено пробивали собі дорогу. Зовнішньополітичні впливи, перегрупування сил у світі на користь демократії, розширення НАТО та Євросоюзу до кордонів України мало незрівнянно більший вплив, аніж майже віртуальні "соросівські гроші". Падіння "залізної завіси" і, як наслідок, посилення людських контактів із закордоном (з-поміж іншого і заробітчанство) стали впливовими каналами інформації про той світ, де не тільки заробляють у десятки разів більше, а й шанують засадничі людські права. Відкриття історичних джерел, заборонених за тоталітарної влади, правда про українську історію, про колоніальну політику Росії, концтабори, репресії та голодомори нарешті пробили тріщину в інформаційній брехні, яку виливали на голову українського народу не півроку президентських перегонів, а аж сімдесят років. Націоналізм, петлюрівщина, бандерівщина й інші лайливі для "совєцького народу" слова велика частина людей почала сприймати нормально, а в подальшому вони навіть виховували патріотизм.

Вочевидь, суспільство не може бути напівдемократичним, як і жінка – напіввагітною. Якщо демократичний процес у суспільстві почався, то зупинити його важко, бо набуття певних елементів демократії – лише перехідний етап до набуття її в повному обсязі. Coitus interruptus тут аж ніяк не можливий. Розвиток подій кінця 2004 року дуже нагадував розвиток подій здобуття української незалежності 1988-1991 років: послаблення авторитаризму – наступ народу – відтак незграбні намагання віджилої влади захиститися – врешті мирне передання влади. Втім здобутки 2004-го є незрівнянно ціннішими, ніж здобутки 1991-го, коли стара совєцька система впевнено продовжувала своє існування під декларативними та чужими їй гаслами української незалежності. Недарма поляки, ніби ігноруючи наш 1991 рік, говорили на Майдані: "У вас зараз сталося те, що в нас 1989 року". Розлам цивілізацій передбачає невпинну та тривалу боротьбу, але те, що сталося в Україні 2004-го, незважаючи на весь негатив утрачених за останні два роки позицій, дає велику надію на перемогу європейської цивілізації над азійською.

Ілько Лемко

Ющенко вважає радянську владу окупантом України

Президент Віктор Ющенко виступає за створення в Україні музею радянської окупації. Про це він заявив після відвідування аналогічного музею в Грузії. "Нам, безумовно, необхідно прийняти обітницю і зробити це в Україні. Це не є забута сторінка для української історії, але вона сьогодні неадекватно освітлена не тільки в пам'яті, але і, на жаль, у державній політиці", - сказав Ющенко.

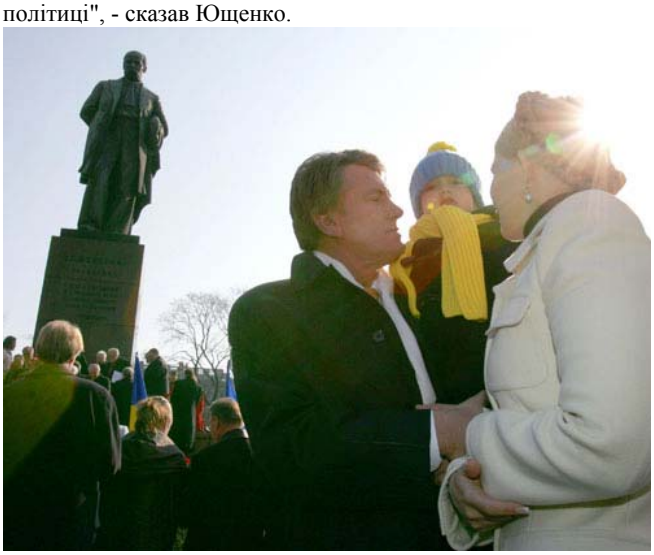

Президент відзначив, що реалізувати цей проект буде складно, оскільки він не одержить загальної політичної підтримки. "Це нелегко буде, я розумію, скільки певних сил буде буйствувати, тому що їхньою місією ніколи не було служити нації, але заради наших дідів, прадідів, онуків це потрібно зробити", - підсумував він. Водночас, як повідомляє прес-служба президента, Ющенко і президент Грузії Михаїл Саакашвілі відкрили в Тбілісі пам'ятник Тарасу Шевченку. Саакашвілі під час церемонії відкриття напам'ять прочитав "Заповіт" Шевченка, і президенти заклали у фундамент пам'ятника капсулу з землею із села Моринці Черкаської області, де народився Шевченко.

Знову згоріла дерев'яна церква

ІЩе один дерев'яний храм згорів на Львівщині. 28 січня в обід запалала греко-католицька церква Богоявлення в селі Головецько Сколівського району. Від сакральної споруди 1873 року забудови заввишки 15 метрів залишився лише фундамент. Пожежникам було складно гасити полум'я. Головецько – гірське селище, відтак виникли проблеми з добиранням слизькою дорогою, а потім із водою. Це стара будівля, соснове дерево в ній "вистояне", і згоріла вона швидко. Вдалося врятувати лише дзвіницю, що за кілька метрів від церкви.

Попередня причина займання – порушення правил пожежної безпеки під час експлуатації електромережі. Через це на Львівщині згорів уже не один храм. Що ж приховано за цим? Як правило, у дерев'яних церквах є старовинні ікони й іконостаси, які можна вигідно продати. Пожежею ж намагаються замести сліди. Бува, що на місці старої дерев'яної сакральної споруди священик і громада хочуть збудувати нову й сучасну. Про цінність дерев'яних церков як унікальних архітектурних пам'яток ніхто не згадує. Тому непоодинокі ситуації, коли дерев'яні церкви "випадково" недогледіли. На думку директора Львівської галереї мистецтв Бориса Возницького, винуватою в ситуації, що склалася з дерев'яними церквами, є передусім Державна служба охорони пам'яток, яка попросту не виконує своїх обов'язків. Священики та громада не дотримуються приписів пожежників про те, що дерев'яні споруди необхідно покривати спеціальними розчинами, ставити в них сигналізацію. – Ніхто не переймається цим питанням, відтак ми втрачаємо дерев'яні церкви одну за одною, – каже Возницький. – Церква в селі Головецько вже восьма з тих, що згоріли останніми роками. Таких споруд у нас залишилося лише близько 200. А це ж унікальні речі, які є лише в Україні. За час незалежності таких пожеж сталося значно більше, ніж за Радянського Союзу. І цих збитків – а вони сягають мільярдів гривень – ніхто навіть не підраховує.

Блеф совєцького піпла

Якими ж можуть стати розкладки народних сил на прийдешньому Майдані-2? Коли Тарас Чорновіл стверджував, що на Майдані-1 зразка 2004-го бабцям із галицьких сіл платили за день стільки, скільки вони мали пенсії за місяць, то він, звичайно, грав вар'ята. Але коли типовий київський "совок" (до речі, екс-львів'янин) щиро не вірив, що хтось міг приїхати до Києва на Майдан не за гроші, то це вже конкретний діагноз. Бо "совок" задурно нічого не зробить, навіть пальцем не поворухне

й ніколи не повірить, що хтось інший зможе "за ідею" зробити щось безкоштовно.

Вийти на вулиці типового совка змусить хіба що те, що буквально зачіпає за живе. А що могло зачепити за живе прибічників Януковича? Для того, щоб тижнями та місяцями відстоювати ідею, треба кидати роботу, а отже, й джерело годування родини, і чи варто взагалі мерзнути заради незрозумілих ідей? За винятком декількох сотень, а може, навіть і тисяч прихильників "слов'янської ідеї", а отже, ідеї Великої Росії, навряд хто з прибічників антиукраїнських сил вірив у те, що, прийшовши до влади, Віктор Ющенко закриє російські школи, церкви Московського патріархату та розстріляє у шурфі закинутої шахти в Краснодоні Близнюка вкупі з Лук'янченком і Колесніковим, а Тимошенко обтягне Донбас колючим дротом і втопить у Чорному морі одеський "сьомий кілометр". Тоді російська культурна ідея не надихнула нікого ні на що героїчне й виявилася надзвичайно ледачою. І що тепер зможе надихнути частину прихильників російської культурної ідеї боротися мирними методами проти "националистического фашистского шабаша Луценко и Ко"?

В історичному аспекті справжня народна підтримка ідей Великої Росії спрацювала в Україні лише раз, під час революції 1905 року, коли банди чорносотенців, освячені казенним православ'ям, захищаючи "вєру, царя і атєчєства", влаштовували єврейські погроми в Одесі й інших містах. *(прод. на наступній ст.)*

Maidan.org.ua
Пульс Громадянської Дії України
http://maidan.org.ua/

(продовження з попередньої стор.) Послідовників цих "активістів" у сучасній Україні дуже мало. На заходах, що їх організовують "наташисти" Вітренко, "славянствующіє" Базилюка, "рускіє праваславниє" Каурова, тепер здебільшого на антинатовських мітингах у Криму, російських прапорів більше, ніж учасників.

Звичайно, можна купити кілера, адвоката чи довірену особу, можна вивести людей на вулиці й навіть перекривати автошляхи, коли в мороз вирубають опалення чи позбавляють пільг, але насправді на масові свідомі та добровільні громадянські акції здатні лише люди, об'єднані ідеєю, яка стає метою їхнього життя, що й довів на майданах український народ у листопаді-грудні 2004-го.

Справді ідейних прихильників справи Путіна-Януковича, які цілком щиро готові були відстоювати свої рідні ідеї "економічної стабільності та вічної дружби з Росією", було мізер, а на найманцях далеко не заїдеш. Бойовики Корчинського та шахтарі напідпитку не здатні ні кількісно, ні якісно створити революційну критичну масу.

Ось чому не протестує проти будь-чого, що безпосередньо не стосується його шкурних інтересів, совковий піпл. На українські майдани ніхто з прихильників Партії регіонів не прийде ні за покликання, ні за гроші. Невже в Києві нині немає жодного прибічника антикризової коаліції, котрий під час програми "5 каналу" "Майдан" набрався б мужності відстоювати свої ідеї? Усі, хто там збирається з Яною Конотоп, лише паплюжать Януковича та Мороза вкупі з усіма антикризовиками.

Цей піпл неспроможний сам виступити в ролі громадянського суспільства, бо "рождённый ползать, летать не может". І він уже істерично закликає свою рідну владу в переддень Майдану-2 щось робити: "Никаких действий со стороны этой власти! Что, опять хотите сдать власть Ющенко? А на половину народа Украины ещё раз наплевать?! Да что же это такое?"

Польові командири майдану-2004 Стецьків, Парубій, Бондаренко розповідають про те, що там було достатньо молодих людей, готових віддати своє життя за ідеї демократії й утвердження справжньої української держави. Вороги українства відразу ж охрестили цих людей "революційними наркоманами", а тепер дуже широко мусують тему, мовляв, ці "наркомани" чекають не дочекаються нової нагоди відчути революційний наркотичний "кайф". Це справді визнання з боку ворогів величі людей, які ще можуть заради чогось пожертвувати своїм життям. І звісно, зрозуміло, що схожих "наркоманів" за ідею Януковича чи Путіна в природі не існує.

У карпатському селі Гребенів на березі Опору стоїть дуже скромний монумент, на якому написано, що мешканці цього села звели його на власні гроші 1991-го й таким чином дякують Богові за незалежність України. Справді скромний монумент, коштує щонайбільше дві-три тисячі гривень. А тепер уявіть, що в Донецьку чи Єнакієвому прості люди дали свої "кровні" на спорудження пальми Мерцалова на честь імперської Росії, чи на честь Єкатєріни II, Пєтра I, Лєніна, Ахметова, чи чорта-біса.

Є одна глибинна причина, чому донеччани за будь-якої міри "набухлих бруньок" сотнями тисяч не вийдуть на київський Майдан. Це, напевно, звучатиме фантастично-цинічно, але якби "звери-бэндэравцы с руками по локоть в крови" після Другої світової війни знищили в Донбасі десятки тисяч мирних шахтарів, а сотні тисяч вивезли на Сибір, якби у підвалах Святогорської лаври (як у підвалах монастиря отців Василіян у Жовкві) знайшли кісточки сотень маленьких дітей разом із матерями, яких невинно закатували упівці, от тоді й 2004-го, і 2007-го, і якого хочете року сотні тисяч донеччан вийшли б на майдан Незалежності з гаслами, на яких були б написи всіх донецьких сіл і містечок. Лише така історична пам'ять могла б підняти їх на активні дії. А може, й добре, що донеччани не пережили такої трагічної історії, як галичани, і не треба, щоб майоріли в Києві донецькі прапори? Вочевидь, що так.

Ілько Лемко

У Варшаві постане пам'ятник УПА

Точніше – жертвам УПА. Якщо полякам потрібніше забити клин у порозуміння між нашими народами, ніж шукати спільне місце в Європі – цей пам'ятник неодмінно постане.

На площі Ґжибовській у Варшаві кресові організації планують поставити пам'ятник жертвам УПА. "Кресові організації" - це ті, які об'єднують поляків з "кресув всходніх" або їх нащадків. У свою чергу "Креси всходнє" - це, в контексті польської мови – східні території Польщі. Так після 1920 року називались Галичина і Волинь. Кресов'яки вже мають попередню згоду варшавської міськради на побудову пам'ятника. Але попередня згода ще не означає, що пам'ятник постане саме в запропонованому зараз проекті.

Концепція запропонованого зараз пам'ятника наступна: дерево з крилами замість двох гілок, до стовбура якого прибиті трупи дітей. Автором проекту є скульптор з Кракова Мар'ян Конечний, який свого часу спроектував варшавську Ніке. найтиражніше польське видання, "Ґазета Виборча", стверджує, що голова оргкомітету побудови пам'ятника, Ян Нєвінський, наполягав на тому, щоб пам'ятник викликав жах. За його словами це – відповідь Світовому Конґресові Українців, який вимагає відшкодування жертвам операції "Вісла".

Кресов'яки вже отримали локалізаційне рішення, на підставі якого можна домагатись дозволу на побудову та почати проектування. Однією з умов міської влади є отримання позитивного висновку Ради Охорони Пам'яті Боротьби і Мучеництва (Rady Ochrony Pamięci Walki i Męczeństwa), це аналог досі не створеного в Україні Інституту Пам'яті. Добре відомий українцям з суперечок щодо встановлення Щербця (на побутовому рівні - це символ походу на Київ Болєслава Хороброго, а Польщі по Дніпро) на львівському Личакові секретар цієї ради Анджей Пшевозьнік уникає давати коментарі, стверджуючи, що не мав можливості познайомитись з проектом. Запланована висота цього бронзового "дерева з крилами" – 5 метрів.

Варшавський пам'ятник

Намір поляків поставити в центрі Варшави "якомога жахливіший" антиукраїнський пам`ятник наша преса вже назвала деревом розбрату та антиукраїнським виявом. В Україні не бажають загострення українсько - польських непорозумінь, бо розуміють, що за ними стоїть не лиш Москва, але й п`яті колони Російської Федерації як в Польщі, так і в Україні. Тому з «пам`ятниками», мусимо бути дуже обережні. Відомо всім нам, скільки то часу забрало, щоби договоритись відносно цвинтаря «Орльонт» у Львові.

Після зайняття Галичини Совєтським Союзом, поляки перенесли Львів до Вроцлава. Різдвяне число «Совєт Вор Нювс» з 1945 р. виданий радянською амбасадою в Лондоні подав листу понад 33 жертв з місяця липня 1941 р., головно львівських професорів і понад 600.000 цивільних жертв. Вістку цю скоро й широко опубліковано в ЗСА і Англії. На підставі цієї листи у Вроцлаві (Польща), поставлено пам`ятник помордованим професорам, на задній стороні якого викарбовано поазбучно імена тих професорів, листу яких подав в Лондоні «Совєт Вор Нювс». Першим ім`ям є Аллерганд Мавріціюс, відомий адвокат і член Польського Кодифікаційного Комітету, другим Авербах і т.д….на шостому місці є Чортоквер (ім`я не подане) професор (антрополог). І, що цікаве?

Виглядає, що професори як Аллерганд так і Чортоквер мусіли воскреснути, бо в 1942 р. залишили по собі розлогі свідчення на

тему подій 1941 р. у Львові. Не бракувало полякам відваги ані сорому, щоби ті морди приписати українському куреню «Нахтігаль», який 30 червня 1941 р. під командою сот. Романа Шухевича, першим ввійшов до Львова, завісив на ратуші синьо - жовтий прапор і проголосив САМОСТІЙНІСТЬ УКРАЇНИ !

Повище названі професори, ніколи не були арештовані і не були замордовані. Чортоквер працював для львівської жидівської поліції (Орднунг Дінст) і для Юденрату. Проф. Аллерганд відмовився від співпраці з гітлерівцями і не зізволив, щоби з нього зроблено предсідника Юденрату. В часі війни слух по ньому загинув. Чортоквер в половині 1942 р. залишив по собі «пам`ятник», який знаходиться в архіві Жидівського Інституту Історичного (ЖІІ) в Варшаві. Професор Аллерганд написав докладний звіт із перших восьми місяців гітлерівської окупації Львова, який рівно ж переховується в ЖІІ в Варшаві. Надзвичайно важливі документи, які ніколи не були опубліковані, чиж - би забули про них?

Якщо тих двох львівських професорів із цієї листи поставлено через помилку або фікцію, тоді можливо, що й більше таких назвиськ вписано на ту листу « на варята». Можливо, що й ціла історія з їхніми мордами це совєтська фікція, якої завданням було замаскувати злочини і морди доконані НКВД у львівських в'язницях в тому часі в місяці червні.

Під кінець ІІ Світової війни, одною із головних напрямних внутрішньої політики СССР, було звернення вістря ненависті поляків з Москви на українських націоналістів. А виконати це завдання лягло на «істориків» польсько - жидівсько-українських. Під їх впливом виросло уже молоде покоління, тим разом уже польських істориків, які прийняли як незаперечну правду подану їм проп-агітацією, антиукраїнські легенди, заправлені жидівською мартирольогічною мітологією… У висліді цього опит публічної опінії в Польщі виказав, що із усіх народів найбільш зненавиджених поляками є саме український народ. .

Польща, яка перед цілим світом хвалиться своєю дружбою демократією, та, яким великим оборонцем для України на світових аренах, на ділі до української меншини ставиться особливо вороже і зі зневагою. Треба підкреслити, що ця зневага не має раціонального оправдання - українське військо ніколи не перебувало на корінних польських землях.

Після Першої світової війни Галичина - Волинь - та - Лемківщина припали Польщі. Ендецькі уряди міжнародної Польщі, не додержувались прийнятих Польщею повоєнних міжнародних зобов`язань відносно українців, а тих, які противились цьому саджали у в`язниці, чи в концтабір до Берези-Картуської. Це були уряди, які нищили наші церкви, замикали українські школи (70% протягом 19 років), нашу інтелігенцію засилали на польські центральні землі, а українські етнічні землі заселяли польськими колоністами.

Польща хворіла на «моцарство» - потугу, мріяла бути великою, «од можа до можа» (від моря до моря). Перешкодою для них були українці, які були завеликим етносом в державі. Їхньою мрією було позбутись українців. Тому й не дивно, що вони йшли на співпрацю з кожним ворогом України. Як совєтські партизани переступили границі Західньої України - вступили на терен Волині зразу польські відділи партизан пішли з ними на співпрацю. От, погляньмо хоч би на відділ польської партизанки «Єще Польська нє згіневла», під командою Роберта Сатановскего, пізнішого директора Великого Театру в Варшаві. В трьох авдиціях ТВП-І, в місяці червні 1987 р. цей «герой» хвалився своєю співпрацею з головним командиром радянських партизан на терені Західної України, Сидором Ковпаком, катом головно українських учителів та священиків. Хвалився приязню з Хрущовим, котрий прислав навіть літака по нього, щоби вручити йому відзначення, подяку та інструкції. Розповідав як роззброював Українців, лиш промовчав, що з ними чинив після роззброєння. Пригадаймо собі рівнож про співпрацю поляків з німцями та з большевиками «істребітілями». Все, що вказувало про українців позитивно - в опінії поляків потрібно було ліквідувати. 11 років тягнувся процес над книжкою д-ра М.Савіцького (колишній міністр юстиції), «Дзеє конфліктуф польско - українскіх». Коли усі польські історики до яких звернувся суд по опінію, заявили, що ніяких фальшувань у книжці не зауважили, а тому, що Савіцький дуже прихильно ставився до українців, то суд так розтягнув ту справу, аж поки він не помер в січні 2004 р.

В Перемишлі пані Д. Богуш, яка власним коштом хотіла поставити 1994 року скромний надмогильний хрест бійцям УПА, які загинули 2-го березня 1945-го року біля Мриглодів у бою з НКВС, спочатку вона одержала згоду місцевої влади, але незабаром пан Пшеврозьнік не лише заборонив що-небудь ставити, але за те, що частину було уже поставлено, п. Богуш почали тягати по судах і це тривало роками.

Українці Закерзоння пам'ятають боротьбу пані Байляк, яка протягом 9 років писала, просила особисто, хоч дорога з ЗСА до Польщі неблизька, пред`являла усякі документи на перепоховання тлінних останків свого чоловіка та його друзів, які лежали на полі в Бірчі. Нарешті, та завзята жінка добилась дозволу на перепоховання. На жаль і тим разом не обійшлось без перешкод. Поляки підбурені священиком не погодились, щоб поховати їх на невживаному греко - католицькому кладовищі в Бірчі. Врешті влада погодилась на похоронення в Пикуличах. Здавалось, що уже нарешті їхні тлінні останки, по стільки роках зазнають спокою. Та де ж там. Голова ради охорони пам`яті боротьби та мучеництва А. Пшеврозьнік у 2003-му році наказав своїм підлеглим зняти таблиці з їх могил, бо вони ображають «польську гідність».

Написи звучали так:

1) Тут спочивають вояки УПА, страчені 22 травня 1947 р. у Лішній внаслідок вироку суду Війська Польського в Сяноці.

2). Тут спочивають вояки УПА, полеглі в боротьбі за вільну Україну під час наступу на гарнізон Війська Польського в Бірчі 7 січня 1946 року.

Після війни, та спільної акції т.зв. «Вісла» зі Совєтами, прийшов догідний час Польщі позбутися українців, викорінити їх із теренів які одержала Польща, а які в більшості були заселені українцями. Як бачимо з повищого, Польща пішла на співпраці зі всіма тими, хто поборював боротьбу за самостійність України.

В 2003-му році українці заговорили на цілий світ про Голодомор 1932 - 1933 рр. Трагедію українців визнали парламенти багатьох держав на чолі з ЗСА і Канадою. У Польщі українська організація листовно звернулась до Сойму і Сенату визнати цей наш геноцид. Але на жаль на цей лист одержано з канцелярії Сойму РП відмову.

Польський уряд виплатив поважну суму відшкодування німцеві за те, що його мати будучи вагітною сиділа в концтаборі Явожно, Тим часом українці які перебували в тому самому концтаборі вже 15 років, не можуть добитись відшкодування, та лікарських пільг за свої муки і втрачене здоров`я.

Мусимо зрозуміти, що Польща за цей час свого існування доконала геноциду над українським народом подібно як і Москва своїм голодомором. Тому й не дивуймось, що Польща, стало менш сутєвими справами, як пам'ятниками чи дошками, шантажує стало Україну, щоб відвернути її увагу від важливішої справи, саме «геноциду». Припускаю, що, якби Польщу за ті злочини над українським народом у границях їхньої держави поставити Владислава Гомулку й Едварда Осубку-Моравскего перед об`єктивним міжнароднім трибуналом, одержали б напевно найвищий вимір кари.

Бажанням ставлення пам`ятника в Варшаві є задовольнити свою ненависть до українців. Ці жертви - ці могили, це для нас усіх приказ, це не символ смерті, а життя та воскресіння рідного народу. Жертви ці склали велику данину крові як борці за ВОЛЮ УКРАЇНИ!!

Мирослав Кальба

Протягом наступних восьми років Росія планує оновити 45% свого озброєння, на це заплановано використати 189 млрд дол. Нове озброєння отримають 40 танкових батальйонів, 97 – мотопіхотних і 50 – повітрянодесантних. В рамках протидії американській системі протиракетного захисту в Росії випробувано новий носій "Тополь-М". 50 таких міжконтинентальних балістичних ракет буде розміщено на рухомих платформах, і ще кілька десятків – у шахтах, вже цього року росіяни приймуть на озброєння 17 шт. "Тополь-М". До 2015 року Росія позбудеться радянських ракет, замінивши їх на нове покоління носіїв. Ця абсолютно відкрита інформація не справляла жодного враження ні на Америку, ні на Європу. Аж поки Володимир Путін не приїхав у Мюнхен на щорічну конференцію, і не висловив сучасного російського погляду на облаштування світу. Його промова справила на західних політиків значно більше враження, ніж плани ВМФ Росії відновити програму побудови авіаносців, чи фрагмент виступу міністра оборони Росії Іванова в Думі, де він заявив про право Росії на здійснення попереджувальних військових ударів конвентційними збройними силами. Можливо, тому, що вони побачили в залі перед собою справжню Росію, а не ту, яку вони будували у своїх мріях. Думки оглядачів та експертів розділилися. Одні вважають мюнхенську промову російського президента поворотною точкою політики, інші не вбачають у ній нічого надзвичайного. Праві, як завжди і одні, і другі. І коли в Росії Станіслав Бєлковський говорить, що "Путін не сказав зовсім нічого нового" - він правий, бо все, мовлене російським президентом у Мюнхені вже було сказано ним же на багатьох прес-конференціях журналістам. Просто, не все в одному місці і не у вічі лідерам західних країн. Тому реакція "Вол Стріт Джорнел" на промову Путіна, висловлена в статті "Російське нахабство", виглядає істерією дитини, яка сподівалась на іграшку, у придбанні якої їй відмовили. Ніби, панове, Ви не знали, хто такий Путін, і якими є його світоглядні засади та напрямні побудови російського суспільства. Тоді відкрийте своє ж видання від 20 вересня 2004 року і прочитайте оцінку Збігнєвом Бжезінським існуючої в Росії влади та її світогляду. Розуміння правильних способів облаштування Росії й світу. Щось Володимир Путін та його команда зробили не так, як попереджував старий професор-совєтолог?

Російська традиція, писав З. Бжезінський у "Московському Мусоліні", "боїться будь-якої регіональної автономії, будь-якої справжньої децентралізації, традиція, яка вигодовує шовіністичну паранойю стосовно того, що політичний плюралізм майже неминуче кине саму Росію в безодню розвалу". Тим, хто марно питав у Мюнхені Володимира Путіна про вбивства журналістів у Росії, варто було прочитати ці рядки. Можливо, вони б зрозуміли, що інакодумство російська правляча верхівка сприймає як війну проти себе. І діє, як на війні. Якби був залізний занавіс – садила б журналістів до тюрем, і не звертала б уваги на міжнародні протести. У частково відкритому суспільстві ув'язнення журналіста-інакодумця невигідне, з огляду власне на оці протести. Тому журналісти гинуть, а прокуратура "не може" виявити замовників та виконавців убивств. Путінська промова у Мюнхені – це не нове слово в російській політиці, це – підсумок цієї політики за останніх 3-5 років. Однак, праві й ті, хто вважає путінську промову новим словом російської політики. Новим – бо те, що раніше робилось Кремлем мовчки чи приховано, стверджувалось політикою доконаних фактів, а не заявлених вимог, чи заявлялось фрагментарно, – сьогодні публічно виставляється у вигляді державних вимог Росії. Та якщо говорити про поворотну точку нової російської політики – то нею є не промова президента, а вбивство Олександра Литвиненка.

Олександра Литвиненка можна було вбити безліччю способів. Публічне життя, яке він вів, давало дуже мало можливостей для його фізичного захисту. Якщо б справа була лише в помсті політичного ордена КҐБ своєму відступникові, це справді можна було зробити непомітно, не залишаючи радіо активних слідів по всій Європі. Публічне ж і демонстративне вбивство, так, як воно було виконане, у чомусь споріднене з актом 9/11 – це, скоріше, акт інформаційної війни, ніж війни звичайної. Це ствердження своєї сили і звернення до світу: "НАТО не може дати захисту своєму громадянинові на своїй території" та "Нічого ви нам не зробите". Цей месідж, свідомо, чи несвідомо, рознесли по світу російські дисидентські організації (в тому числі озвучив батько Литвиненка). У Мюнхені Путін всього-навсього підтвердив цю російську позицію. Сказав іншими словами – але це справи не змінює.

Чи зможе Росія дотриматись високої планки політичних претензій, висловлених Володимиром Путіним у Мюнхені? Адже однією з ключових тез його промови була ідея, що світ не може далі бути однополярним, та що однополярність не принесла світові більшої безпеки, ніж протистояння СРСР – США. Це суттєво залежить від економічної політики світових потуг. Збереження існуючих цін на енергоносії дає Росії карт-бланш на продовження спроб відновити своє втрачене місце геополітичної альтернативи до США. Однак, навіть якщо сприятлива для Кремля економічна кон'юнктура збережеться, однаково повернутись на друге за впливовістю геополітичне місце Москві не вдасться. Світом правлять не лише гроші, ракети, але й ідеї. Суттєвою частиною впливів СРСР у двополярному світі була месіянська ідея побудови соціяльно справедливого суспільства. Хоч ми й знаємо, якими "справедливостями" обернулась його побудова, але для тих, кого Кремль використовував для утвердження своїх впливів, це було невідомо. Ідея, при інвестуванні порівняно невеликих коштів у політику, дозволила Москві розбудувати світову мережу впливу – і тому вона змогла стати світовою потугою. Сьогодні такої ідеї Росія не має. Якщо глянути ближче, то виявиться, що сьогодні Росія не має й ідеї, яка б консолідувала державу в одне ціле. Тому її претензії на світове лідерство – скоріше фантомні болі колишньої величі, аніж цілеспрямована стратегічна програма. Це не означає, що Росія не має ресурсів, щоб претендувати на регіональне лідерство. Що вона, власне й робить на території колишнього СРСР, і робитиме, поки існуватиме. Робитиме вона те, що дозволятимуть їй партнери. Ось тут ми підходимо до

питання, яке повинно цікавити нас та наш уряд найбільше – Росія та її ставлення до України. Все ж, це наш вічний сусід і торговий партнер, в Росії живе чи не найбільша українська діяспора, - цього повинно бути досить, щоб російське питання було в числі найважливіших у нашій політиці.

У згаданій редакційній статті "Російське нахабство", Вол Стріт Джорнел згадує випадок з життя сучасної Росії, коли суд Новоросійська засудив дев'ятьох членів неурядової організації "Фрода", яка захищає права національних та етнічних меншин, за "несанкціоноване" чаювання з двома німецькими студентами. Згідно з новим законом про неурядові організації, для будь-яких зборів двох або більше людей з метою обговорення суспільно важливих питань необхідно заздалегідь, за три дні до визначеної дати, отримати дозвіл місцевої адміністрації. Американське видання на весь світ підіймає питання і про "Фроду", і про вбивство Політковської, але ніхто не підіймає питання про становище української меншини в Росії.

Сьогодні ж в Росії з'явилась тенденція до терору щодо українців за національною ознакою. В Тулі вбито лідера української громади Володимира Сенишина – після публікації його листа лідеру "Мєстних" Сєргєю Фадєєву про неприпустимість дискримінації за національною ознакою. Перед дверима власного дому вбито заступника голови Іванівської регіональної організації української культури "Мрія" Володимира Побурінного. У Владивостоці жорстоко, до смерті побито керівника музично-літературного центру „Горлиця", голову першої зареєстрованої на Далекому Сході парафії Української православної церкви Київського патріархату. В тій же Тулі за її громадську діяльність побито українську активістку Наталію Ковальову. Список можна продовжити – але невже для реагування українських урядових структур потрібна довжина цього списка загиблих? Адже ставлення до українців, які живуть на території Росії, переноситься і на українців, які живуть в Україні! Мовчазна згода західних лідерів на претензії Німеччини під час Мюнхена-38 призвела до другої Світової війни. Мовчазна згода українських урядових структур з безкарними вбивствами українських культурних лідерів у Росії після Мюнхена-2007 ні до чого іншого, крім ескалації антиукраїнських настроїв в російських шовіністичних організаціях, не призведе. Вол Стріт Джорнел писатиме про репресії щодо російських німців, Ходорковського, чеченців – про українців він писатиме лише тоді, коли ми самі про це волатимемо на весь світ. Врешті, писатиме WSJ про нас, чи ні, – не так важливо. Вбивство Литвиненка – це послання до нас, і правильна відповідь на нього – власна безпека залежить лише від нас, наших дій, нашої рішучості відстояти свої права. НАТО, ООН, Рада Безпеки – допоміжні і вторинні фактори у світі, який настає після ядерного теракту в Лондоні. Ось це і варто було б прочитати між рядків путінської промови у Мюнхені.

Ярослав Сватко

Храм Божий чи бізнес-компанія?

У лютому місяці 2007 року в Берліні відбувся Міжнародний інвестиційний форум . На цей фінансово-економічний захід прибув і представник Російської Православної Церкви Московського Патріархату. Тут він розповідав не про докладання зусиль російською церквою до відродження духовності народу та виконання заповідей Христових , а про те як російська Церква готується використовувати земельні ділянки в Москві під будівництво офісних та торгових комплексів та елітного дорого житла. А далі він розповів не про служіння Богу і людям, а про інвестиційні плани РПЦ згідно яких в Твері церквою буде збудований гостинний двір „Тверь-Сити", у Володимирі РПЦ займеться реконструкцією будівель. Ця діяльність РПЦ спрямована не на благодійні цілі. Московські попи планують отримати від цієї „Божої" діяльності добрі прибутки і готові залучити до цього будівництва іноземних бізнесменів. Отак Московська церква виконує свої статутні обов'язки.

Мощі могли піти з молотка

Стало відомо про курйозну ситуацію в Росії. На інтернет-аукціон виставили... мощі, котрі, можливо, належали православному святому. Інформація про продаж на мережевому аукціоні такого собі "лота" людських останків, які, припускають, є святими мощами, надійшла в Московський патріархат від православних користувачів мережі. В повідомленні йшлося, що продавець, який назвав себе Борісом Ґєорґієвим із Санкт-Петербурга, пропонує "увазі цінителів російської старини останки православного святого (череп у хорошому стані, а також плечова кістка), що потрапили до приватних рук із Казанського собору Санкт-Петербурга у 20-ті роки XX століття". В описі "лота" на сайті зазначено, що "на черепі є дореволюційний напис, який свідчить про ім'я святого, рік надходження в сховище Казанського собору (1899-й) та інвентарний номер". Окрім того, продавець залишив на сайті інтернет-каталогу адресу своєї електронної пошти і номер телефону. Є також фотографія "товару". Коли кореспонденти російської преси зателефонували за поданим телефоном, то їм підтвердили намір продати святі мощі. Тепер справу, радше за все, передадуть міліції.

Польща: церква та таємна поліція

Широкий резонанс у Польщі викликала книга священика Тадеуша Ісаковича-Залєського, в якій той розповідає про проникнення агентів таємної поліції у роки комуністичного режиму у ряди церви. Вперше подібне дослідження проведене священнослужителем. Ієрархи церкви та історики стверджують, що у часи, коли церква у Польщі була опора спротиву комуністичному режиму, близько 10-15 відсотків польських священнослужителів співробітничали з таємною поліцією.

Викриття Ісаковича-Залєського з'явились у непростий для польської церкви момент. У січні Папа Римський Бенедикт XVI не затвердив на посаді варшавського архієпископа Станіслава Вельгуса: у Ватикан потрапила інформація, яка свідчить про співпрацю церковного ієрарха з охранкою соціалістичної Польщі. Днями Вельгус вимагав у судовому порядку провести розслідування цих звинувачень та створив таким чином прецедент: досі ніхто з представників духовенства не виступав з подібними вимогами. Вельгус не приховує, що мав контакти зі службою безпеки, однак заперечує, що був інформатором.

"Моссад" убиває вчених

Ізраїльська розвідувальна служба "Моссад" зізналася в убивстві іранського ядерного фізика Ардешира Хассанпура, пише британська газета The Sunday Times. 44-річний Хассанпур помер 15 січня, але перші повідомлення про це з'явилися тільки через шість днів. За офіційними даними, причиною смерті вченого стало отруєння газом. Хассанпур був лауреатом іранської військової премії та володарем головного призу наукового фестивалю Харазмі. Він працював на ядерному заводі в Ісфагані, де уранову руду переробляють у газоподібний гексафторид урану, який потім збагачують у Натані, щоб отримати паливо для атомних електростанцій.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Save a kid's life!

Victoria Yakimenko is a Ukrainian girl of 10 years of age, the only child in her family. Until the very recent time she was growing a normal healthy girl.

Everything has changed in one day on January 12, 2007 when the girl suddenly lost her consciousness and got to a hospital. The doctors pronounced a horrible diagnosis: acute severe idiopathic aplastic anemia. This means that the bone marrow fails to form all types of blood cells (red blood cells, white blood cells and platelets). This is a very rare disease (3-5 cases per million). Its cause is unknown to the science. Victoria is in a life-threatening condition as she has a severe form of idiopathic aplastic anemia resulting in very low blood cell counts. Constant blood transfusions and platelet transfusions are necessary to keep her alive. The girl has no brothers and sisters so the doctors decided that a bone marrow transplant is the last resort as the risk of a graft failure is very high. In the mean time Victoria is given a treatment based on the use of such costly medicines as Neutrogen, ATG (antithymocyte globulin), cyclosporine and many others. The total cost is about $ 10,000.00 a month. The treatment may take 6 - 12 months or more. If it fails, then a bone marrow transplant should be done. The whole transplant procedure (including taking of donor's bone marrow tissue and treatment in a specialized bone marrow transplant center) costs about $ 200,000.00 in total. Ukraine has free of charge healthcare system but, due to economical problems, it is continuously under funded. The state was only able to cover one month of treatment. Besides, Ukraine has no facilities for bone marrow transplant. Victoria's father, a cook, is the only working person in the family. The mother provides constant care to the girl's grandmother who is paralyzed for many years now. The income of the family is very low, which is typical for Ukraine. Even if they sell everything they have, it would cover just two or three months of treatment. In this situation any help counts. If you know about any person or charity fund able and willing to cover (wholly or partly) the cost of the girl's treatment and/or bone marrow transplant please let us know. Please advise if you know about any Canadian government or private program funding or providing the treatment of idiopathic aplastic anemia and/or bone marrow transplant for foreign children in Canada.

Врятуйте життя 10-ти річної дівчинки !!!

Вікторія Якименко, єдина донечка в своїй родині, росла здоровою, веселою дівчинкою, відмінницею у загальній та музичній школах, помічницею, надією своїх батьків. Її майбутнє здавалося чудовим. Біда прийшла несподівано: 26-го січня 2007 року Віка раптово втратила свідомість і була терміново доставлена в лікарню. Після обстеження їй був поставлений страшний діагноз: ідіопатична апластична анемія у надтяжкій формі. Це означає, що кісний мозок не виробляє клітини крови. Віка живе тільки на переливаннях донорської крови. Це дуже рідкісне захворювання, яке може бути тільки у 3-5 людей на мільйон. Зараз дівчинка перебуває під постійним наглядом на лікуванні в онкогематологічному відділенні обласної дитячої лікарні міста Одеси в Україні. Їй призначене так зване лікування "за протоколом": це всесвітньо визнаний метод, що базується на застосуванні таких ліків, як Neupogen та ATG (anti-thymocyte globulin). Кожного місяця тільки на купівлю ліків необхідно близько 10 000 американських доларів. Курс лікування, в залежності від результатів, може тривати 6-12 місяців. Якщо лікування не дасть позитивного результату, то єдиним засобом, що може врятувати життя Віки буде операція пересадки кісного мозку від донора, яка коштує близько 200 000 американських доларів.

Батько Вікторії, кухар, – єдиний, хто заробляє гроші в родині. Мати не має постійної роботи, тому що бабуся Вікторії вже багато років лежить паралізована і потребує постійного догляду. Таких грошей у них просто немає. Тому вони із вдячністю приймуть будь-яку допомогу на лікування їх єдиної донечки. Якщо Ви хочете допомогти Вікторії, Ви можете надіслати чек на такий рахунок в Канаді:

If you wish to make a donation you can send the cheque to:

Name of Bank: **BUDUCHNIST CREDIT UNION**
Bank Address: 913 Carling Avenue, Ottawa ON K1Y 4E3
Account No.: **46484**
In trust for Victoria Yakimenko

Contact telephone in Ottawa: (613) 254-9829Тел. для довідок в місті Оттава (613) 254 - 9829.
Тел. в місті Одеса (Україна) + 380 - 50 - 935 - 8096.

Хай береже Вас Господь!

ОГОЛОШЕННЯ

Seeking Ukrainian Language Instructors

***Positions*: 2 Instructors and Supply Teachers**

***Levels to Teach:* Looking for creative and enthusiastic instructors to teach children from Kindergarten to Grade 6.**

Start Date: Saturday, September 8, 2007, at 0915 hrs.

(for the 2007-2008 School Year)

Requirements: Capable of organizing, teaching, and leading a class where Ukrainian is being taught as a second language. Fluent in Ukrainian with excellent knowledge of grammar and phonetics. Knowledge of Ukrainian Heritage, Traditions, History & Geography are an asset. *Schoolboard Requirements:* Police check & TB test C.V. Deadline: Friday, June 22, 2007

Positions: Interested applicants can contact Mark Shwed at 613-738-3124, or mshwed@hotmail.com

For more info on our school, please visit our website at:

www.ottawaukeschool.org

Lesia Ukrainka Ukrainian School invites the whole community to a Zabava/graduation and fundraiser with silent action to support the Ukrainian School in Ottawa

On Saturday June 16th 2007
At 1000 Byron Ave
Starting at 5:30 P.M.

Cost of tickets for the supper/dance:
Adults- 55$
Students-30$
Children up to 12 y.o.-15$

For more information please call:
Olga Babiuk (819)776-4221
Mary Sirskyj (613) 726-1468
Marijka Onuferko (613)733-6046
John Caris (613) 824-3878